

İNSANLIK İÇİN SINIRSIZ BİR DÜNYA

İran sınırından iki çocuğuyla birlikte Türkiye'ye geçmek isteyen Afgan kadın, sınırda donarak yaşamını yitirdi. Türkiye sınırına yakın Belesor köyünde köylüler tarafından çekilen görüntülere göre Afgan kadın, ölmeden önce çoraplarını çıkararak çocuklarının ellerine geçirmiş. Kendi ayaklarına ise poşet bağlamış. Çocukların vücudunda da soğuktan dolayı şişlikler oluşmuş.

Böyle diyor adli raporlar yeni yılın ilk günü... Böyle bir vahşet haberi ile başlıyor yeni bir yıl ve gelecek günlerin habercisi oluyor. Bir göçmen, bir kadın, bir anne... Yoksulluk, soğuk, açlık ve savaş...

Taliban'ın iktidara geldiği Afganistan'da kadınlar uzun zamandır dünyaya "bizi unutmayın" diyor. Ve savaşın olduğu, yoksulluğun olduğu, açlığın olduğu tüm coğrafyalarda olduğu gibi bir anne katıyor çocuklarını önüne ve yaşam umutlarını yeşertmek için yollara düşüyor. Sınır devriyelerince coplanmak, atlarla ezilmek, nehre atılmak, açık denizlerde, nehirlerde boğularak, donarak ölmek dünyanın her yerinde göçmenlere reva görülen son...

Sağ kalanları ise açlık, yoksulluk, kölelik koşullarında çalışma ve sömürülme, taciz, tecavüz, istismar, ırkçı saldırılar bekliyor...

Sınırların olmadığı, tüm çocukların sağlıklı ve umutlu geleceklere uzandığı bir dünya için mücadele, hepimizin tüm insanlığa karşı görevimiz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 - 26 Ocak 2022 / S 134 / 2 TL

DEVİRİM DALGASI HER YERDE!

Bir sınırda sahnip duruyor yaşlı dünyamız. Köklü bir dönüşümün, bir sıçramanın eşliğinde. Son çeyrek asırdır devasa gösterilerle, isyan ve ayaklanmalarla, devrimci kalkışmalarla, devrimlerle sarsılıp duruyor.

Bir "genel bahane"ye dönüşecek küçük bir olay mesafesindeyiz toplumsal patlamalara. Daha dün "yaprak kıpırdamıyor" denen topraklar, birden devrimci kasırgalara ev sahipliği yapıyor. Vakitsiz devrim, "erken gelen bahar" yok artık.

Bu, geçici bir durum değil. Kapitalist sistem ve burjuva uygarlık yolun sonuna geldi çoktan. Toplumu ve doğayı yok etme pahasına krizler ve bunalımlarla sürdürüyor varlığını hala. Yıkım ve çöküş, küresel başkaldırıları besliyor. Halklar, insanlığı yok oluşturan bu vahşi düzene karşı ayaklanıyor. Dünya devrimi dalgası her yerde!

Tüm yerkürede emekçiler isyana, sokaklara sürüklenirken, "bizim" burjuva muhalefet sözcüleri "sokağa çıkmayın" buyuruyor! Dinci faşist iktidarla "sandıkta hesaplaşma" masalları anlatıyor, sessiz sedasız seçimleri beklememizi istiyorlar. Öyle ya, bütün anketler RTE ve avensinin kartopu misali eridiğini göstermiyor mu! "İşte bu yüzden RTE hasımlarını kışkırtıyor, sokaklara sürüklemek istiyor!" Elbette "bu tuzağa düşmemek lazım!" Burjuva muhalefetin inanmamızı istediği hikaye budur!

Oysa milyonlarca emekçi açlığın korkunç pençesine düşmüş durumda. Ayaklanmak için dinci faşist iktidarın özel kışkırtma-

sına hiç ihtiyacı yok. Yoksul haneleri bir çırpıda uçurumun kenarına getiren kartopu misali büyüyen kriz, yeterince kışkırtıcı etkiye sahip. Burjuvalar durumun farkında, canhıraş açıklamalar yapıyorlar: "sosyal barışın tıkanacağını görüyoruz, burada bence büyük bir sosyal patlama gelecek", "Benim çalışmam et süt alamayacak, yarın öbür gün bu iş başka yere gidiyor." Gerçeklik bu kadar açık, net, acımasız.

Burjuva muhalefet ve onun kuyruğuna takılmış tayfa, tam da "gelmekte olan"ın korkusuyla emekçi yığınları sokaklardan uzak tutmaya, biriken muazzam öfkeyi sandıkta soğurmaya çalışıyorlar. Burjuva muhalefetin tüm çabası düzeni kurtarmak. Onların kuyruğuna takılanlarsa dinci faşist iktidarın yerine "Millet İttifakı"nı hükümet yapmak derdinde.

İşçi ve emekçiler olarak "kötünün iyisi" diye bir seçeneğimiz yok bu düzende. Yaşadığımız bu cehennemden sandıkla/seçimle kurtuluş yok. "Sokağa çıkmayın" çağrılarını karnımız tok!

Öfke patlamak için yer arıyor ve patlayacak. Hiçbir güç bunu engelleyemez. Bu şartlarda sokağa çıkıp çıkmamayı tartışmanın yeri yok. Tartışılması gereken, "gelmekte olan" alabildiğine hazırlıklı karşılamamızın yollarıdır, başka bir şey değil!

Sandıkla "yumuşak bir değişim" değil, isyan ve ayaklanma dalgası geliyor. Ayaklanma koşulları her gün olgunlaşıyor, onu karşılamamızın en somut biçimleri üzerine kafa yormak, adımlar atmak, uygun işçi birliklerini oluşturmak, gençlik grupları kurmak... için enerjik bir şekilde harekete geçmek gerek.

Unutulmasın. Sandıkla gitmeyecekler! Şimdi devrim zamanı!

>>Editör... İKTİDARIN GERÇEK SAHİPLERİ

İktidarın gerçek sahipleri kim diye sorulacak olsa, işin dış görünüşüne bakarak karar verenlerin yanıtları, aşağı-yukarı şöyle olurdu: Bu da soru mu yani, tabii ki RTE ve tayfası iktidarın gerçek sahipleridir.

İlk bakışta onların haklılığını ispatlayacak kanıtlar da bulmak mümkün. RTE ve tayfası her fırsatta burjuva sınıfın en iri kesimlerini açıklamalarla hedef almıyor mu; onları küçük gören, tehdit dolu açıklamalar yapmıyor mu?

Toplumun Devrimci
Yeniden Kurulması

C.Dağlı

2

Latinlerde "Sol" Rüzgar

Sinan Kaleli

4

Öfke Bilmiyor
Kıvılcımları Büyütelim

K.Taylan Kızıldağ

5

Büyük "Kriz Silkeleme Ve
Sermayenin Panik Halli

Umut Çakır

6

Zam Sağanağı

Taylan Işık

7

3

TOPLUMUN DEVİRİMCİ YENİDEN KURULMASI

G.DAĞLI

BAŞYAZI

Toplumun yeniden örgütlenme anlayışı emekçiler arasında kök salmıştır. Marksizmin devrimci teorisi, maddi bir güce dönüşmüştür. Sosyalizm yalnızca bir teori değil, bir hareket bir toplumsal sistemdir. Yeni ve daha yüksek bir topluma geçiş, boş bir laftan başka bir şey değildir. Devrimci etkinlik, devrimci ayaklanma, öncelikle burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması için zorunludur. İşçi sınıfı önderliğindeki halklar, bu yolla zora dayalı devrimle iktidara gelir. Devrimci iktidara dayanarak ve kitlelerin aşağıdan insiyatifyle birleştirerek, toplumu yeni baştan kurar.

Toplumun yeniden örgütlenmesi ancak pratik olarak gerçekleşebilir. Kitlelerin devrimci etkinliği olmadan daha yüksek bir topluma geçiş, boş bir laftan başka bir şey değildir. Devrimci etkinlik, devrimci ayaklanma, öncelikle burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması için zorunludur. İşçi sınıfı önderliğindeki halklar, bu yolla zora dayalı devrimle iktidara gelir. Devrimci iktidara dayanarak ve kitlelerin aşağıdan insiyatifyle birleştirerek, toplumu yeni baştan kurar.

Sorun, toplumu başarılı olarak yeniden kurmaktır. Kuruluş ya da toplumsal dönüşüm, yeni toplumun ilk dönemlerini kapsar. Bütün bu dönem, proletaryanın devrimci etkinliğinin egemen olduğu bir dönemdir. Hem teorik olarak, hem de devrim deneyimlerine dayanarak söyleyebiliriz ki, ancak işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin devrimci pratiği, devrimci etkinliği yeni toplumu kurmada başarılı olur. Çünkü, yeni toplumu sunusal konumu gereği işçi sınıfı inşa edebilir. Çünkü bu sınıfın devrimci tarz etkinliği eski toplumun gerici güçlerini bastırırken aynı zamanda yeni toplumun ekonomik, toplumsal ve kültür inşasına girer.

Kitlelerin devrimci etkinliği, iktidara kadar varacak bir sürekliliği, yalnızca eylemler sırasında ortaya konan cesur tutumdan vb değil, asıl olarak, sınıfın verdiği mücadelenin içeriğinden, onun devrimci niteliğinden, temel devrimci hedeflerinden ileri gelir. Temel devrimci hedefleri dünyayı yeniden kurma tarzına bağlanmayan en derinlikli kitlelerin devrimci eylemleri bile, zamanla yönünü şaşırır ve giderek yozlaşır. Emekçilerin devrimci iktidarının kendisi de bir araçtır, amaca açılan kapıdır. Sınıfların kaldırılması amacıyla bağlanmayan devrimci bir iktidar, asıl hedefinden koptuğu için amaçsız kaldığı için yine yozlaşmaktan kurtulamaz.

Reformizm çizgisinde yürüyenler, hiçbir zaman ve hiçbir şekilde bu hedefe varamazlar. Onlar, temel devrimci hedeflerin, toplumu dönüştürmenin lafını ederler. Toplumsal dönüşümün olmazsa

olmaz burjuvazinin devrimci tarzda devrilmesi, iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesidir. Gerçekten devrimci bir konumda değilsen, devrimci araçlara, yol ve yöntemlere başvuruyorsan yani dünyayı değiştirme devrimci çizgisinde ilerlemiyorsan, sen aslında dünyayı yorumlamaktan başka bir şey yapmıyorsun.

Burjuvaziyi düşünce alanında yenmek için, devrimci komünist düşünce yeterlidir. Burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini yıkmak için, devrimci komünist eylem gerekiyor. Devrimci sınıfın eylemi olmadan bu toplum karşısındaki tutum, dünyayı yorumlamaktan öteye gitmez. Böyle bir yaklaşım, tarihsel süreci kendi akışına bırakmak olur. Burjuva topluma dokunmamaktır. Kapitalizme teslimiyettir. Küçük burjuvazi mülk sahibi olması nedeniyle büyük mülk sahiplerinden fazla uzağa düşmez. Onların toplumsal konumuna bağlanan reformist siyasetler de, burjuva partilerinden çok uzak düşmezler. Dolayısıyla özel mülkiyet düzenine dokunmayı sonuna kadar götürmezler. Sınıflar mücadelesini, sınıfları ortadan kaldırmaya kadar götürmek, işçi sınıfının toplumsal konumundan gelen yükümlülükleridir ve tarihi devrimci misyonudur. Bu mücadeleye öncülük etmek, proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanan devrimci sınıf partisinin görevidir.

Tarihin itici gücü, toplumun dönüştürücüsü emekçi sınıfın devrimci eylemleridir. Sınıf mücadelesinin devrimci biçim alması, bu dönüşümün temel güvencesidir. Bu kendi sınıf egemenliğini; bu topraklardaki somut tarihsel koşullardaki biçimlenmesi halk demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin hedeflemelidir. Bu hedefi olmayan emekçiler, sermaye sınıfının bir oyuncuğu olurlar. Uzlaşmacı sosyalist partilerin yapmaya çalıştığı budur. Devrimci işçi sınıfı hareketi, emeğin devrimci iktidarını hedeflemeden adına layık olmaz. Burjuva muhalefeti iktidara taşımaya hizmet eden bir işçi hareketine devrimci işçi hareketi ya da devrimci emekçi hareketi denmez. Sol Parti, EMEP, TKP vb'nin ön ayak olduğu hareket devrimci değil, sınıf uzlaşmacısıdır. Gerçek işçi hareketi, gerçek emekçi hareketi ya da devrimci sınıf mücadelesi saptamaları bu temelde anlaşılmalıdır. Ve reformizm her çizgide ayrımlarını ortaya koyar.

Sosyal reformist partiler, etkinliklerini artırdılar. Nitel gelişme değil, kesinlikle nicel büyüme peşindeler. Mitinglerine ve tüm kitle etkinliklerine devrimci bir görünüm verme çabasıydılar. Tüm etkinliklerini burjuva partilerinden, "bağımsız"mış gibi gösteriyorlar.

Fakat, gerçek öyle değil. Onlar burjuvaziyi bağlarını hiç koparmadılar. Yalnızca seçim zamanı değil, diğer zamanlarda da burjuvazinin peşine takılmaktan başka bir şey yapmadılar. Burjuvazinin sınıf egemenliğine, kapitalizme dokunmayan etkinliklere devrimci denir mi? Belki yetmişlerdeki gibi bir atılım yaparız diye düşünüyör olabilirler fakat kendi durumları çok farklı. Bugün o küçük burjuva çizgisinden eser bile yok. Hiçbir şekilde, hiçbir çizgide devrimci değiller. Bugün tamamen sınıf işbirlikçisi konumundalar.

Uzun bir zamandır varlığını sürdüren ekonomik ve politik kriz, bugün çok daha şiddetlenmiş bir aşamada. Bu koşulların oluştuğu bir süreçte işçi sınıfının, devrimci sınıf partisinin görevi, krizden yararlanarak burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek olmalıdır. Burjuvazinin egemenliğinin siyasi iktidara ayağına karşı burjuva egemenliğin muhalefet ayağını desteklemek değil. Emekçi kitleler ancak böylece gerçekten bağımsız, gerçekten devrimci bir politik çizgiyi izleyerek devrimci değerler yaratırlar. Bu hedef temeline dayanan kitlelerin pratiğine gerçek devrimci pratik denir.

Sistemin ekonomik ve politik krizi doğduğunda komünistlerin politikası, krize karşı ve kriz siyasetine karşı mücadele değil, krizden devrim amacıyla yararlanmaktır. Ekonomik kriz, kapitalist üretim biçiminden doğar ve bu üretim biçiminin tepe noktasıdır. Dolayısıyla bu mücadelede daha anlamsız bir şey olmaz. Yani krize karşı mücadeleyle, kapitalizmi krizlerden kurtaramazsınız. Sadece emekçilerin dikkatini, burjuvaziyi devime devrimci mücadelesinden uzaklaştırmış olursunuz. Siyasi müdahaleyle, yavaşlatılabilir ya da hızlandırılabilir ama ortadan kaldırılamaz. Yıkıcı etkileri hafifletilebilir ya da ağırlaştırılabilir fakat kriz sistemden koparıp atılmaz, sonuçlarını mutlaka hayatımıza yansır.

Ekolojik krize de bu anlayışla yaklaşmalıyız. Ekolojik kriz ya da iklim krizi toplumdaki, insanla doğa arasındaki ilişkiden yani toplumsal biçimden bağımsız olarak ele alınmaz. Aynı ele alınması, geçerli bir çözüm ortaya konamaz. Birçok çevreci hareket, en fazla ekolojik krizle kapitalizmin sadece sonuçlarıyla ilişkisini kuruyor. Ama sistemin kendisini sorgulamıyor. Ekolojik kriz, kapitalist üretim biçimiyle birlikte değerlendirilmelidir. Ekolojik krizde tekellerin ve burjuva devletlerin siyasetini eleştirmekle fazla yol alamayız. Kitlelerin devrimci eylemleri, egemenlerin politikalarını eleştirmekle, salt uygulamalarına karşı

çıkarmakla sınırlanmaz. Bu şekilde gerçek ve asıl hedefin üstü örtülmüş olur. Kitlelerin devrimci pratiği, bu alandaki zengin ve çeşitliliğe dayanan etkinlikleri esas olarak krizin biricik kaynağını ortadan kaldırmak olmalıdır. Kapitalist sistemde toplumsal ekolojisi uygulayamazsınız. Toplumsal ekoloji, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde uygulanır. Toplumsal ekoloji, toplumu yeniden örgütlenmesi temelinde ele alınmalıdır. İşçi sınıfının, devrimci pratiğinin amacı, tam da toplumun yeniden örgütlenmesidir.

Bizim gibi, emek sermaye çelişkisinin keskin olduğu, bununla bağıntılı, sık sık toplumsal patlamaların yaşandığı, devrimci sınıf hareketinin baskın geldiği ülkelerde uzlaşmacı siyasetler, kendini "devrimci siyaset" olarak gösterebiliyor. Yani Avrupa'daki komünist partiler gibi tamamen düzene entegre olmuş değiller. Bu durum, onları kitle nezdinde teşhir etmeyi güçleştirmiştir. Bu nedenle, sistemin krizi ve ekolojik krizden tutarsızca da olsa, ileri laflar edebiliyorlar. Ama etikleri bu laflar onların uzlaşmacı çizgilerini değiştirmiyor. Gün geçtikçe, kitleler devrimci çizgide mücadele etmenin büyük önemini daha iyi anlıyorlar.

20. yüzyılda, marksist-leninist hareketlerin büyük etkisi, dünya devrimci işçi sınıfı hareketini, yüzyılın en etkileyici ve de en sürükleyici bir gücüne dönüştüren, devrimci teoriyle donanmış pratiğinin, devrimci eylemlerin, tarihi hızlandırma temel bir rol oynamasından ileri geliyor. Dikkat edilirse, burada, devrimci pratiğin büyük öneminden söz ederken, aynı zamanda teori ile pratiğin birliğinden de söz etmiş oluyoruz. Devrimci işçi sınıfı hareketi ve sınıf bilinçli işçiler, kendi mücadelelerinde ve yapılarında teori-pratik birliğini sağlayarak teoriyle pratik arasında yüzlerce yıl, binlerce yıl süren bölünmeye son verdiler. Sosyalist toplum, bu birliği kendi yapısında somutlar. Toplumun yeniden başarılı kuruluşunu gerçekleştiren devrimci pratiktir. Devrimci teoriyle devrimci pratiğin birliğidir. Devrimci teoriyle silahlanmış devrimci pratiğe örnek olarak, Marx, Feuerbach Üzerine Tezler'de "Eğiticilerin Eğitilmesi"nden bahseder. Bu ifadeyi, daha doğrusu bu görüşünü daha sonra da ele alır. Eğiticileri eğitecek olan devrimci pratiktir. Devrimci pratik, dünyayı değiştirmenin öznesini eğitir.

Gerçek anlamda teorik bir kavrayış olmadan, birçok konuda görüşler, gözlemler, değerlendirmeler ezberci bir anlayışla ileri sürülüyor. Birçok kimse tarafından kullanılan "dövüşürken dönüştürmek" böyle bilinçsizce ortaya konu-

yor. Bu şekilde ifade pratiğinin, eylemin, kitle etkinliğinin insanları eğitmesi, değiştirilmesi anlamına gelir. Eğiticilerin pratik tarafından eğitilmesidir.

Tarih yapan kitlelerin eğitilmesi marksistlerle oportünistler arasında tartışma konusu olmuştur. Oportünistler, salt eğitim derneklerinin eğitimciliğini öne çıkarırken, marksistler, devrimci eylemlerin eğitimciliğinin, dönüştürücülüğünün büyük önemi üzerinde dururlar. Kitlelerin devrimci eylemlere çekilerek eğitilmesi marxist düşüncenin temel çizgilerinden biridir. Grevler işçilerin eğitilmesinde bir okul görevi görür. Devrimci sokak eylemleri, halk ayaklanmaları, katılan emekçi kitleleri eğitir. Bazen, tek bir devrimci eylem bile eylemcileri değiştirmeye yetiyor.

Bugün daha ileri bir noktadayız. Proletaryanın zengin deneyimlerle dolu sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizmin toplumsal bir sistem olarak yüzyıllık tarihi ve devrimci teorinin kitlelerin üzerinde derin bir etki yaratması ve onları değiştirmesi, komünist örgütlenme vb sonucu insanların bilincinde radikal bir değişim olmuştur. İnsanlar çevresine, olaylara devrimci bir bakış açısıyla bakıyorlar. Kısacası toplumun yeniden kurulmasının bilinçli aktörleridir.

Devrimci kitle eylemleri, genel olarak olaylar, onları yapan insanlardan ayrı ele alınamaz. Dolayısıyla pratiğin eğitimciliği, halk kitleleri tarafından eğitilmek olarak anlaşılmalıdır. Öncünün sadece, kitleleri eğitmesi değil, kitleler tarafından eğitilmesidir. Marx'ın ebeveynler çocuklar tarafından eğitilmeli dendiğinde olduğu gibi, eğiticiler de kitleler tarafından onların toplumsal pratiği tarafından eğitilmektedir. Sorun bu şekilde ele alınmazsa, pratik tarafından eğitilmek lafi havada kalır.

Bu, sorunun bir yönüdür. Diğer yönü, kitlelerin sınıf bilinçli parti tarafından eğitilmesi, sosyalizm tarafından eğitilmesidir. Sosyalizmle, komünist partile bütünleşmeyen işçiler burjuvazi tarafından yozlaştırılır. Günümüzde kitleleri yozlaştırmada kullanılan sayısız yol ve yöntemin zenginliği göz önünde tutulursa, insanların bu duruma düşmemek için sosyalizm uğruna mücadele etmelerinin bütün önemi daha iyi anlaşılır.

Modern üretici güçlerin gelişme derecesi, devrimin öznesinin teorik-pratik birikimi ve politik yetkinliği ileri düzeye varmıştır. Bu maddi temele ve bu güçlere dayanarak toplumun devrimci yeniden kurulması mümkündür.

Kartal'da Halk Forumu: Birleşirsek Kazanırız!

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) uzun süredir çalışmasını sürdürdüğü "Birleşirsek Kazanırız" kampanyasını 2 Ocak günü Kartal'da düzenlediği Halk Forumu ile sonlandırdı. Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde "Yolsuzluğa, İşsizliğe Karşı Birleşirsek Kazanırız" şiarıyla yapılan etkinliğe farklı alanlardan işçiler, eylemciler, gençler katıldı.

Devrim savaşçıları adına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlik, BMG'nin mücadelesini anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi ile sürdü. BMG adına Sena Şat'ın açılış konuşması ile başladı. BMG'nin ortaya çıkış sürecine değinilerek, "Birleşik Mücadele Güçleri. Yoksulların, işsizlerin, emekçilerin, kadınların, Kürt halkının, Alevilerin, ezilen, sömürülen tüm kesimlerin insanca bir yaşamı kurma mücadelesinin ihtiyacı olarak doğdu. Bu yüzden ki, ezilen, sömürülen her kesimin sesi olmaya çalıştı, çalışıyor" denildi.

Ağustos ayında başlayan kampanyanın nasıl ortaya çıktığı anlatılarak "Bugün bu kampanyanın sonuna gelirken düzenlediğimiz forumda, Birleşirsek Kazanırız şiarının sadece bir söz ya da temenni değil, günün somut ihtiyacı olduğu bilincine buluştuk. Bizi bugün burada bir araya getiren şey sadece bir kampanya değil, faşist iktidarın kendisidir. Her geçen gün bırakın geçinmek, iyi bir yaşam sürmek; hayatta kalmak bile zorlaşıyor. Faşist iktidar, toplumun boğazını sı-

kıyor, nefes dahi alınmasına izin vermiyor. Üstelik eline geçen her fırsatta ve her alanda saldırılarına devam ediyor." dendi.

"Özellikle pandemiyle birlikte doruğa tırmanan açlık, yoksulluk, geçim sıkıntısı her birimizi hayatta kalmak için daha çok mücadeleye zorluyor. Ve bu mücadelede yalnız olmadığımızı biliyoruz. Sizler, yalnız değilsiniz. Çaresiz değilsiniz. Tek başınıza mücadele etmek zorunda değilsiniz. En koyu karanlıklardan doğacak güneşi birlikte karşılamak umuduyla, mücadele ve zafer dolu bir yıl dileğiyle, herkesi saygıyla selamlıyoruz." denilen konuşmanın ardından çeşitli alanlardan eylemci işçilere söz verildi.

Forumda ilk olarak Sinbo işçisi Dilbert Türker söz aldı ve işçilerin birleşik mücadele zemini yaratarak kurtulabileceklerini söyledi. Ardından Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi (TDİ) adına Hıdır Sabur'un yaptığı konuşmada, başta hasta tutsakların serbest kalması için verdikleri mücadele anlatılarak ortak mücadele çağrısı yapıldı. Bir sonraki konuş-

macı ise İstanbul KHK Platformu adına Ömer Faruk Karakaya oldu. Ardından Gala-taport işçisi, bir Belediye işçisi, CarrefourSa Depo İşçileri SML Etiket işçisi, atık kağıt işçileri ve Emekli-Sen, Birleşik Gençlik Meclisi (BGM), Barınmıyoruz, HDP Kadın Koordinasyonu adına konuşmalar yapıldı.

Verilen kısa bir aranın ardından ikinci bölümde bugün 300.gündür adalet talebi ile Urfa Adliyesi önünde eylemde olan Şenyaşar ailesi adına Ferit Şenyaşar söz aldı. "Bu mücadelemiz haksızlığa karşı bir mücadeledir. Bu mücadele dini kullanarak halkı sömürönlere karşı bir mücadeledir. Bizim mücadelemiz halka kurdu ekmeği heba görüp 5 yerden maas alan yetkililere karşıdır. Bizim mücadelemiz kendisi sarayda oturup halkı sokakta yatanlara karşıdır. Bizim mücadelemiz hasta tutsaklar içindir. Bizim mücadelemiz siyasi tutsaklar içindir. Bizim mücadelemiz bir gecede bir kişinin ağzından çıkan kelimeyle milyonları KHK ile işten atanlara karşıdır. Bizim mücadelemiz halkların kardeşliği içindir" diyen Şenyaşar'ın konuşması ayakta alkış ve sloganlarla karşılandı.

HDP İzmir Milletvekili Murat Çepni'nin BMG'nin mücadelesinin büyütülmesinin önemi üzerine yaptığı konuşmanın ardından etkinlik Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) müzik grupları ve Grup Vardiyanın müzik dinletisinin ardından son buldu.

Tutsaklarla Dayanışma Engellenemez

Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi (TDİ), cezaevlerinde artan hak ihlallerine ilişkin 30 Aralık günü Kadıköy Süreyya Operası önünde açıklama yapmak istedi. Ancak polis, Kadıköy Kaymakamlığı tarafından açıklamanın yasaklandığını söyleyerek izin vermedi.

Polisin yasaklama kararını tanımayan inisiyatif üyeleri, cezaevlerinde yaşamını yitiren tutsakların fotoğrafının olduğu dövizleri taşıyarak açıklama yapmak istedi.

Polisin ablukası altında açıklama yapmaya çalışan TDİ Dönem Sözcüsü Erken Çıta, kendine insanım diyen herkesin tutsaklara sahip çıkmasını söyledi. Polis ise dağılma anonsu yapmaya başladı. Polisin tehditlerine karşı kol kola giren kitle "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganı atmaya başladı. Açıklamaya katılmak için gelen pek çok kişi kitleye ulaşmadan polisin saldırısı ve gözaltılar başladı. "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atan kitleye saldıran polis darp ederek 11 kişiyi gözaltına aldı. Gazetecileri de şiddet uygulayarak alandan uzaklaştıran polis, gözaltıları Vatandaş Emniyet Müdürlüğü'ne götürdü.

Gözaltına alınan Ertan Çıta, İbrahim Hakkı Eren, Mert Soydan, Abdülmelik Yalçın, Mercan Doğan, Mahir Gürz, Ercan Işık, Okan Danacı, Hüseyin İldan, Koray Türkay, Uğur Karadağ ifade işlemlerinin ardından İstanbul Vatandaş Emniyet Müdürlüğü'nden serbest bırakıldı.

Editör

İKTİDARIN GERÇEK SAHİPLERİ

Baş tarafı 1. sayfada

Tekelci burjuvazinin derneği TÜSİAD'a "sizin cinsinizi, iyi biliyoruz, bizimle mücadele edemezsiniz" diye meydan okumasının, hatta azarlamasının üzerinden henüz bir hafta geçmiş değil. Sözü ettiğimiz "kükremesinde" şöyle sesleniyordu RTE:

"Ey TÜSİAD ve yavruları size sesleniyorum. Sizin tek göreviniz var, yatırım, istihdam ve büyüme. Kalkıp da hükümete saldırmamanın yollarını aramayın bizimle mücadele edemezsiniz. Sizin cinsinizi de ci-billiyetinizi de iyi biliyoruz. Sizin derdiniz başka. Siz acaba bu hükümeti nasıl çökertiriz de sömüreceğimiz bir hükümeti nasıl iş başına getiririz diye düşünüyorsunuz."

Arşivlerden, RTE'nin bu tür sayısız meydan okumasını bulmak mümkün. Düşünmesini bilmeyen başta liberal darkafahılar olmak üzere, bütün sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler, bu sözleri bakarak, RTE'nin gerçek ve sınırsız iktidar sahibi olduğunu; onun TÜSİAD'cı tekelci sermayenin değil de TÜSİAD'la cisimleşen tekelci burjuvaların, örneğin Koçların, Sabancıların vb. onun hizmetinde olduğunu düşünüyorlar.

Bu düşüncelerini kanıtlamak için piyasaya ne teoriler sürdüler. Dinci faşist iktidarın siyasal islamcı bir sermaye yarattığından tutalım da, "beşli çete" denen Koçların, Sabancıların, bunları ortak oldukları emperyalist sermaye güçlerinin yanına ancak düsturla yaklaşabilecek bir kaç inşaatçının temsilcisi olduğunu öne süren teorilere kadar... Her şey söylendi; bir nokta hariç: Bu düzende iktidarın gerçek sahiplerinin ekonomik olarak en güçlü, en iri tekelci burjuvalar ve onlarla emperyalist serma-

yenin olduğu gerçeği.

RTE ve tayfasının her şeye hakim/kadir olduğu görüntüsü, gerçeğin baş aşağı durmuş halidir. Gerçeğin ayakları üzerine oturmuş hali, RTE ve tayfasının, yani politik iktidarın ekonomik iktidara sahip güçler tarafından belirlendiği; politik iktidarın tek elci burjuvazinin işlerini gören, güvenliğini sağlayan bir komiteden ibaret olduğudur. Ekonomik olarak en güçlü olan iktidar erkinin kendisine de hakimdir.

Bu, devrimci teorinin abecesidir. Ama devrimci Marksist teoriye başvurmadan, somut olguların bilimsel yorumu da bizi bu gerçeğe götürür. Düşünmesini bilmeyen darkafahıların sık sık unuttukları nokta, RTE ve ekibinin politik iktidara taşınmak için önce ABD'yi tavaf ettiği; şimdi sık sık laf attığı Soros'la toplantılar yaptığıdır. Bunların ve başta Koçgiller, Sabancıgiller olmak üzere, işbirlikçi tekellerin en irilerinin icazetini aldıktan sonra hükümete gelebildi. Deniz Baykal ve partisi CHP'nin bu konuda oynadığı eşsiz rolü de unutmamak lazım. Deniz Baykal ve partisi CHP, keyifleri böyle istediği için değil, emperyalist güç merkezleri ve işbirlikçi tekeller böyle istedikleri için RTE ve ekibini hükümete taşıdılar.

Bunlar çok iyi bilinen ama darkafalı liberallerin ve onların ideolojik çeperindeki sosyal reformistlerin sık sık unuttukları somut, yaşanmış olgular. Gelelim, hafızalarda henüz taptaze duran somut olgulara... RTE, kitleleri ve dahi düşünmesini bilmeyen darkafahıların aldatmak için TÜSİAD içindeki tekellilere karşı kükrer göründükten birkaç gün sonra, iki holdingin tepe noktasındaki yöneti-

cileriyle paşa paşa görüşmek zorunda kaldı. Biri Doğu Holding'in başındaki Ayhan Şahenk'ti, diğeri Koç Holding'in başındakilerden biri olan Ali Koç'tu. "Eyy TÜSİAD" diye bir kaç gün önce nara atan RTE, nedense ilk gün, görüşmeler hakkında açıklama yapmadı.

Bir iki gün sonra, RTE'nin Koç Holding'ten yatırım yapmasını istediği ortaya çıktı. İşsizlik, açlık, yoksulluk gibi daha sayısız nedenden dolayı emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ayaklanma tehdidi altındaki RTE ve iktidarı, biraz suluklanabilmek için, tekelci burjuvaziden "yatırım" yapmasını istiyordu. Bu, para çantasının politik güç üzerindeki hakimiyetinin en özlü ifadesi ve kanıtıydı. Para, tekelci burjuvazinin çantasındaydı... Aynı günlerde, RTE, İsrail ve dolayısıyla ABD tekelci sermayesine boyun eğdiğini dünyaya itiraf etmek istercesine Hahamlarla bir toplantı yaptı. Hahamlarla toplantı, İsrail ve ABD'ye mesaj göndermek için en etkili ve doğrudan yoldu. Hahamlar, RTE'nin bu boyun eğişini alıcenaplıkla karşıladılar ve RTE için "özel dua" ritüeli düzenlediler.

Ama tüm bunlar RTE ve dinci faşist iktidarının tekelci sermayeye ilk diz çöküşü değildi. Tam bir hafta önce yine büyük tekelci sermayeye şöyle sesleniyordu:

"Bak buradan sesleniyorum; bütün yatırımcılarımız lütfen, kamu bankaları onların her zaman yanındadır; emrindedir ama kamu bankasından kredi alıp, bunu bir başka yere aktarmak suretiyle paradan para kazanma yoluna, yöntemlerine başvuranların da alınını karışlarız. - Projeye bağlı her türlü yatırıma destek vermeye hazırız. TÜSİAD,

TUSKON hadi gidin yatırımlarınızı yapın bakalım? Biz önünde miyiz, yoksa destekçi miyiz? Bunları da göreceksiniz."

İşte bu kadar! "Bütün yatırımcılarımız lütfen" di durum. Aynı çağrının emperyalist mali sermayeye her gün çeşitli kanallardan yapıldığından emin olabiliriz. Hahamlar, bir kanaldı. Kanallar çok, çağrı aynı. Peki, RTE'nin çağrısına uyan olur mu? Kimsenin uymayacağından emin olabiliriz. Nedeni basit. Sermaye, biriktikçe ve daha az elde toplayıp merkezileştikçe üretime değil, havadan kazanma yollarına, spekülasyon, rant, faiz gibi yollara yönelir. Türkiye tekelci kapitalizmi, 1980'li yıllardan bu yana bu yolda ilerliyor.

RTE'nin çağrısı havada boş bir seda olarak kalmak zorunda. Çünkü, tekelci sermayenin temel dürtüsü aşırı kârdır ve tekellilik koşullarında aşırı kar, tüketicinin gereksinimlerini en iyi şekilde tatmin etme ve uyumuş talebi uyandırma gücünü kazanmış olmaktan değil, hükümetle "kişisel birlik"i sağlamış olmaktan, işletmeler ile bankalar arasındaki ilişki olanaklarını ve organik gelişmeyi iyi hesaplayabilmekten, borsa, para-faiz oyunlarını iyi bilmekten; hükümetin ekonomik kararlarını önceden bilecek ajanlara sahip olmaktan vb. geçmektedir.

Bu süreç, Türkiye tekelci kapitalizminde 1980'li yıllardan bu yana, sermaye birikimine ve merkezileşmesine paralel olarak, gelişerek ve hızlanarak sürüyor. Bu, kapitalist gelişmenin, nesnel, kaçınılmaz seyridir.

İktidarın gerçek sahipleri de işte bu büyük tek elci sermayedarlardır; Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşlar ve benzerleridir.

Roboski...

On Yıl Geçse De Acısı Öfkesi Taze

28 Aralık 2011'de TSK'ya ait savaş uçakları Şırnak Uludere'de Roboski köyünde sınırda bombalama yaptı. Ve bombardıman sonucu 19'u çocuk 34 kişi katledildi...

10 yıl oldu, sınırda yaşayan ve yaşamını kaçakçılıkla sürdüren 34 Kürdün savaş uçakları ile katledileli... Kaçakçılık sınırın her iki tarafında da halkların geçim kaynağıdır. Devletler bunu zımnı olarak bilir, bu "ticaret"ten payına düşen rüşvetini alır.

10 yıl önce o gece F-16 uçakları ile 1,5 saat kadar yaşanan katliamın kazayla, "PKK'li sanılarak" vurulduğu açıklansa da, köylüler ve erler bu güzergahın düzenli olarak kullanıldığını, geçiş saatlerinin askerlerin bilgisi dahilinde olduğunu anlatıyor, savaş pilotları da onların kaçakçı olduğunu tespit ettiklerini söylüyor.

Aileler yaşananları anlatmaya devam ediyor. Karakola haber verseler de, gelen olmuyor, bombardıman da durmuyor... Sonra... Sonra tüm dünya gündemine yansıyan anlar yaşanıyor... Toplanan cenazelerin katır sırtlarında taşınması, yüzlerce kişilik konvoyla köye getirilmesi, soğuktan ve kan kaybından yaralıların da ölmesi, ailelerin çocuklarını teşhir etmesi... 10 yıl oldu ama dün kadar taze acısı ve öfkesi...

Çok açıktı. Kürt halkına gözdağı vermek, "gücüm var, yaparım" demektir amaç. Onyıllardır süregiden Kürt halkını teslim alma ve / veya imha etme politikasının bir parçası idi. Boşaltılan yakılan köyler, Zilan, Dersim, Kasaplar Deresi, 33 Kurşun... Ve her geçen sene TC'nin katliamlar listesine yenileri ekleniyor.

Ve elbet katliamın sorumluları yargılanmadı. Dosyalar, adliye koridorları, kanun maddeleri arasında tüketildi gitti hukuk yolları. Kan parası, emeklilik vs rüşvetleri önerildi on yıldır kararlar bağlamış acılı ailelere...

Onyıllar daha geçse de, Kürt halkı kendisiye yapılan katliamları, zindanları, işkenceleri unutmayacak... Bu kan denizinin ufkundan özgür yarınlar doğacak.

HDP'ye Saldırıları Kürt Halkını Yıldırılmaz

Kürt halkına yönelik saldırılar devam ediyor. HDP Binaları, her dönem simgesel olarak Kürt halkına yönelik nefretin ve saldırıların hedefi oldu. Daha kısa süre önce İzmir HDP binasında Deniz Poyraz'ın öldürülmesinin yankıları sürerken, 28 Aralık günü HDP Bahçelievler İlçe Örgütü binasına silahlı baskın düzenlendi.

"Üye olmak" bahanesiyle binaya giren saldırgan, önce kendisine çay ikram eden Ramazan Dişari'nin üzerine çay dökerek "sizi öldürmeye geldim" diyerek bıçakla saldırdı, diğer taraftan da silahına uzandı. Saldırganı engellemeye çalışan parti üyesi Aziz Şimşek de hafif yaralandı.

Partililer tarafından engellenmeye çalışılan saldırgan, ilçe binası önünde bulunan bir fırına

kaçtı ve olay yerine gelen polisler tarafından götürüldü.

Saldırı anında binada bulunanlar, "Bir kişi olsaydı bir Deniz Poyraz vakası daha yaşanacaktı, 3 kişiydik bu sefer şans bizden yanaydı" diyor.

HDP'ye Saldırıları Protesto Edildi

HDP İstanbul İl Örgütü, 28 Aralık günü Bahçelievler İlçe binasına yönelik saldırıyı 2 Ocak günü Şirinevler Meydanı'nda yapacakları bir basın açıklamasıyla protesto etmek istedi.

Basın açıklamasından saatler önce meydanı dolduran polisler, açıklamanın Bahçelievler Kaymakamlığı tarafından yasaklandığını ve izin vermeyeceklerini söyledi.

Polisle HDP milletvekili Züleyha Gülüm arasında yapılan konuşmaların ardından, ancak ilçe binası önünde açıklamaya izin verildi. Meydanda toplanan kitle "HDP Umuttur Umut Dimdik Ayakta", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Biji Berxwedana Zindanan", "HDP Halktır Halk Burada" sloganları ve zılgıtlarla HDP ilçe binasına doğru yürüyüşe geçti. İlçe binasının olduğu sokağın başında kitlenin etrafını yeniden saran polis, sloganların atılmasına izin vermeyeceğini ve gözaltına alacağını söyledi. Kitle bunu kabul etmeyince polis saldırıya geçti ve çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Kitlenin bir kısmını da alandan çıkararak polis, vekillerin olduğu bir bölümün tek HDP ilçe binasının önüne geçişine izin verdi.

Bunun üzerine alandan çıkarılan kitle, bir üst sokağa giderek yürüyüş yaptı. Yaklaşık 1 kilometre boyunca sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde yürüyen kitle, hiç kimsenin kendilerini engelleyemeyeceğini söyledi. Dükkanlarından ve evlerinin balkon-

larından çıkan çok sayıda kişi de alkış ve ıslık çalarak yürüyüşe destek verdi.

Yeniden ilçe binası önüne kadar geri dönen kitle, ilçe binasının önünde açıklamaya katıldı. Polis, başta kimsenin alınmayacağını söylese de kitlesel ısrar sonucu barikatları açarak ilçe binasına gidişe izin verdi.

Burada yapılan açıklamada, "HDP'ye Yönelik Saldırıları Kınıyoruz, Faşizme Karşı Omuz Omuza" ve "HDP'yi Savunmak Halkı Savunmaktır" pankartları açıldı. Açıklamada çok sayıda siyasi parti temsilcisi konuşarak bütün engellemelere rağmen mücadeleyi sürdürecekleri mesajını verdi.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ferhat Encü, "Burada arkadaşlarımız gözaltına alındı. Gözaltına alanlara ve bu emri verenlere bu hukuksuzluğa geçit verenlere şunu söylüyoruz; HDP gözaltılarla tükenmeyecek, asla geri adım atmayacak. Arka-

daşlarımız katlederek mücadelemizden geri adım attıramayacaksınız. HDP bu ülkede adaleti, hakikatı, birlikte yaşamı savunan bir partidir. Bu partiye saygı göstereceksiniz" dedi.

HDP Milletvekili Hüda Kaya da, "HDP İzmir İl binamızda Deniz Poyraz'ın katledilmesinin üstünden aylar geçmeden yeni bir katliam planıyla kendilerini gösterdiler. AKP iktidarı kandan, kötülükten besleniyor. Burada yeni bir katliam yapmak istedi. Bu cahiller sürüsünü çöpe atacağız. Deniz Poyraz'ı, Garibe Gezer'i unutmuyacağız ve intikamlarını alacağız" diye konuştu.

HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir de ortak mücadele yürüttüklerini ve Türkiye'de özgürlüğün, demokrasinin oluşması için bir araya geldiklerinin altını çizerek, "HDP 6 milyon oy almış bir partidir. Seçim olsa 10 milyon oy alacak bir partidir. Bahçelievler ilçe binasının sokakları kolluk tarafından kontrol ediliyor ama biri ilçe binamıza girerek saldırı gerçekleştirme cesaretinde bulunuyor. Bu cesareti nereden alıyor? İktidarın söylemelerden alıyor. Kolluğun bizi korumasına gerek yok, gölge etmeyin yeter. HDP'yi halk savunuyor diyoruz; çünkü kadınların emekçilerin yanında yer almış, gençliğin hakkını savunmuş, bu haramilere karşı mücadele etmiştir. Bunun için halk savunuyor. Halk aslında kendini savunuyor. Çünkü HDP halk hareketinden gelmiştir" dedi.

Saldırgan Sütçü, "kasten öldürmeye teşebbüs" suçundan değil "yaralama ve silahla tehdit" suçlaması ile Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi!.. Ve ev hapsi, yurt dışı yasağı ile serbest bırakıldı. Bu, Kürt halkına, HDP'lilere yönelik yeni saldırılara davetiyedir, bu bir gerçeklik.

HDP İstanbul İl Örgütü bir açıklama yayımlayarak "Daha önce de olduğu gibi bu kez de hukuk ayaklar altına alınmış, milyonlarca insanın oy verdiği, üye olduğu ve bu ülkenin üçüncü büyük partisi olan partimiz HDP'ye dönük saldırılar meşrulaştırılarak teşvik edilmiştir.

Partimize dönük saldırılar karşısında cesazsızk politikasında ısrar eden 'iktidar' tüm saldırıların ve olası gelişmelerin sorumlusudur." diyerek bu saldırıların tüm demokrasi güçlerine, onların mücadelesine yapıldığı ve cesaretlendirdiği söylendi.

LATİNLERDE "SOL" RÜZGAR

Sinan Kaleli

Latin Amerika'da rüzgar iyiden iyiyeye "sol"dan esmeye devam ediyor. Seçimlerde art arda sosyal demokrat, "sol" ve sosyalist adaylar kazandı. Sermayenin "has adamları" için tam bir fiyasko halini aldı seçimler. Daha dün darbe ile gasp ettikleri koltuklardan kovuluyorlar.

Meksika, Arjantin, Kosta Rika, Honduras, Bolivya, Peru, Nikaragua, Şili... Yakın dönemde bunlara Brezilya da eklenecek. Kuşkusuz her biri kendine özgü ayırt edici yönler taşıyor, farklı dinamikler içeriyor. Dahası, seçimlerde ipi göğüsleyen parti ve adayların misyon ve siyasal konumları da bir birbirinden belirgin farklılıklar gösteriyor. Venezuela, Nikaragua, Bolivya (ve belki Peru) türünden daha belirgin sosyalizm yönelimli halkçı demokratik yönetimler söz konusu olabildiği gibi, Meksika, Arjantin, Kosta Rika ve Honduras gibi sözcüğün bilimsel anlamında sosyal demokrat yönetimler söz konusu olabiliyor.

Ama nihayetinde kıta ölçeğinde yaşanan bu gelişim, bu "yığınların sola kayışı", emekçi yığınlardaki köklü değişim isteğinin dışı vurumundan, kapitalist toplumu aşma eğiliminin ifadesinden başka bir şey değil.

Bu açıdan Latinler'deki seçimler, işçi ve emekçilerin "olgunluğunu ölçmeye yarayan" bir araç olarak, yığınlardaki "başka bir dünya" (sosyalizm)

isteğinin ne denli güçlü olduğunu göstermiş oluyor. Yığınlardaki bu sosyalizm eğiliminin tek veya başlıca ifadesi sandık değil kuşkusuz. Devasa gösterilerle, grev ve isyanlarla sarsılıp duruyor Latin Amerika. Seçimler şiddetli mücadele koşullarında gerçekleşiyor. Seçimler, süren sert sınıf mücadelesinin uğraklarından sadece biri.

Seçimlerdeki bu "sol" yönelimin, sosyalizm eğilimli halkçı liderleri başa getirdiği hemen her örnekte, savaşım ve çelişkiler daha da sertleşiyor, kışkırtma derinleşiyor. Başa gelen "sol"/sosyalist yönetimler, halkçı demokratik adımlar attığı oranda uluslararası sermayenin sert direnişleriyle ve saldırısıyla karşılaşılıyor. Marksist literatürdeki adıyla söyleyelim: burjuvazi doğrudan iç savaş başlatıyor. Tarihsel deneyimler bir tarafa, Venezuela, Bolivya ve Nikaragua (bir ölçüde Peru), bunun en güncel örnekleri olarak karşımızda. Darbe, darbe girişimi, işgal girişimi, ağır ekonomik yaptırımlar, inanılmaz kara propaganda saldırısı, diplomatik kuşatma, uluslararası örgütler (OAS vb.) üzerinden kısıp alma, ekonomik sabotaj, seçim sonuçlarını tanıtmama, kukla başkanlar atama... Sayısız yöntemle saldırıya geçerek iç savaş başlatıyor burjuvazi.

Nihayetinde gerçekten sosyalizme doğru yönelen, halkçı demokratik nitelik gösteren her yönetim, emperyalizmin ve

işbirlikçi burjuvazinin acımasız saldırılarını göğüslemek zorunda kalıyor. Seçimler, bu haliyle, "sosyalizme barışçıl geçiş" in aracı olmuyor. İstisnasız tüm örneklerde sosyalizme doğru bir mücadele, sert sınıflar savaşından, iç savaşlardan geçiyor.

Çelişkiler ne kadar keskin, sınıflar mücadelesi ne denli sert ise, burjuvazinin "kutsal ineği" seçimler ve parlamento, o denli pamuk ipliğine bağlı bir rol oynuyor. Kendi "kutsalını ilk kirleten" her seferinde burjuvazi oluyor. Dileyen tek tek tüm bu "seçim kazanılan örnekleri" ele alabilir. Tek bir istisna dahi bulamayacaktır.

Bunun dışında Latin Amerika'daki seçimler, "sokakları temizleme" genel rolünü de oynuyor pek çok örnekte. Sokakları temizlemekle kalmıyor, emekçi yığınlardaki biriken öfkenin "kontrollü boşaltılması" nı da sağlıyor. Çoğu zaman da genel hareketi burjuva kanallara aktırmanın aracı olarak hizmet ediyor.

Tarihsel ve güncel örneklerin bazı temel sonuçlarıdır burada söylediklerimiz. Buna rağmen, sanki bu deneyimler hiç yaşanmamış gibi, her "seçim zaferi" ile kendinden geçen, çığlık çığlığa emekçilere bu "zaferlerin" propagandasını yapan, burada da durmayıp, "biz de burada başarabiliriz, RTE'yi yenebiliriz" diyerek emekçileri burjuva "muhafeftin" kuyruğuna takmaya çalışan güçlü

bir "liberal" damar var. Bu tayfanın gözdeleri, Şili seçimleri.

Gencecik bir "solcu" başkan seçildi. Yetmedi. Bir de yeni anayasa yapmak için "Kurucu Meclis" oluşturulmuştu. Bundan daha iyi örnek mi olur!

Evet, "Kurucu Meclis"i gündeme getiren, iki yıl önceki ayaklanmalar zinciriydi. O ayaklanmaların söndürülmesi aracıydı "Kurucu Meclis". Boric'i başkanlık koltuğuna taşıyan da yine aynı sokaklardı. Nereden baktığınız önemli. Devrimin başarısı açısından baktığınızda, söz konusu sürecin kendisi "sokakların temizlenmesi" politikasıyken, tersten bakışla, "mevzi kazanmak" ve "hakları sökülmek" (yahut "faşist/otoriter yönelimi durdurmak") oluyor!

Tamamen sistem içinde kalan bu ikinci bakış açısı, bugün Boric'in zafarını öve öve bitiremiyor. Tek kelime ile tuhaf. Zira aynı Boric, "birleştirici başkan" olarak yaptığı konuşmada, kendi rakiplerinden bile bahsederken, onu destekleyen "sol" güçlerden bahsetmiyor! Örneğin Şili Komünist Partisi'nin adını bile anmıyor. Yahut, "neoliberalizm burada doğru, ama burada yenebiliriz" türünden konuşurken, o "neoliberalizm" in kanlı doğuşundan, Unidad Popular'ın adayı olarak 1970 yılında seçimleri kazanan Allende'nin 11 Eylül 1973'te

kanlı bir darbe ile yıkılmasından tek kelimeyle olsun bahsetmiyor. (Unutulmasın. Allende, halkı için elde silah, sonuna kadar savaşan onurlu bir komünistti. Seçimlerle gelmiş olması bir şey değiştiriyor.)

Bu "öğrenci lideri" olarak ünlenen "genç başkan"ın siyasi ekibindekilerin ABD ile bağlantıları üzerine çokça yazılıp çizildi. Genel hatlarıyla ortaya çıkan resim, onun, "sosyalizme doğru gidişin bir basamağı" değil, gelişen devrimci hareketi politik olarak kuşatmanın bir aracı olduğunu net olarak gösteriyor.

Tam da bu yüzden, "liberal solcularımız" Şili seçimlerini ve "Boric'in zafarını" dillerinden düşürmüyor, ama mesela Venezuela'yı, Nikaragua'yı ve hatta Bolivya'yı pek ağızlarına almıyor, öyle canı gönülden savunmuyor. Onlara kapitalizm sınırları içinde, demokrasici-lik oynayacak "solcu adaylar" lazım.

Oysa özellikle Latin Amerika halklarının uzun ve zorlu mücadele tarihi gösteriyor ki, seçimle iş başına gelen sol/sosyalist hükümet, ancak bir dizi kanlı çatışmadan, aralıksız emperyalist saldırılardan, iç savaş hamlelerinden geçerek yoluna devam edebiliyor.

Devrimci zor ve iç savaş süreci, nasıl başlarsa başlasın her devrimin geçmek zorunda olduğu ana uğrak olmaya devam ediyor.

"Maaşlar Emegimizi Karşılamiyor"

7 Ocak günü sağlık emekçileri bir çok kentte açıklamalar yaparak verilen maaşların ortaya konulan emeği karşılamadığına dikkati çekti ve taleplerini sıraladı. "Vazgeçmiyoruz, oyalama değil hakkımız olanı istiyoruz" diyen sağlıkçılar sağlığın metalaştığını da vurguladı.

"Emek Bizim Söz Bizim" şiarıyla başlatılan mücadelelerinde vazgeçmeyeceklerini söyleyen

sağlıkçılar taleplerini şöyle sıraladı:

- Ekonomik ve özlük haklarımızla ilgili yeni yasa tasarısının en kısa zamanda meclise sunulmasını istiyoruz.
- Ücretlerimize gerçek enflasyon ve yapılan zamların üzerinde zam istiyoruz.
- Döner sermaye veya performans değil; emekliliğimize yansıyan, insanca yaşayacağımız tek ücret istiyoruz.
- 3 bin 600'dan başlayıp 7 bin 200'e kadar kademeli olarak ek gösterge ve yılda 120 gün yıpranma payı istiyoruz.
- Covid-19'un meslek hastalığı sayılmasını istiyoruz.
- Sağlıkta yeni bir şiddeti önleme yasası istiyoruz.

Rifis Makine İşçileri İş Bıraktı

İstanbul Kartal'da faaliyet gösteren Rifis Makine'de çalışan ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerden 27 Aralık'ta 8 işçi işten çıkarıldı. Arkadaşlarının çıkarılmasına tepki gösteren işçiler de Rifis Makine önünde eyleme geçti. Üretimi durduran işçiler fabrika önünde bekleyişe geçti.

Birleşik Metal-İş yazılı bir açıklama yaparak "Sendikamız işyerinde yasanın aradığı çoğunluğu sağladı ve çoğunluk, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından verilen yetki tespitiyle belgelendi. Fabrikada çalışan işçilerin neredeyse tamamı, insanca yaşam ve güvenceli iş talebiyle, toplu iş sözleşmesi hakkına sahip olmak için sendikamıza üye oldular.

Rifis yönetimi ise, işçilerin hakkını tanımamak, onları temsil eden sendikayla toplu iş sözleşmesi için müzakerelere başlamak yerine, sendikanın işyerinde aldığı yetkiye itiraz etti." diyerek patron-

ların sendikalaşan işçilere yoğun baskı yapmaya başladığını ve sonuçta 8 işçiyi işten attığını belirtti.

Sendika; bir an önce işten atılan Rifis işçilerinin işbaşı yaptırılmasını, işçiyeye olan düşmanca tavrından vazgeçilmesini ve sendika ile görüşerek diyalog kanallarının açılmasını talep etti.

Lila Kağıt'ta Eylem

Çorlu'da bulunan Lila Kağıt fabrikasında Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş Sendikasına üye olan işçiler, süren sendikal çalışma içerisinde işten çıkarıldı. Yaklaşık 55-60 işçinin işten çıkarılması üzerine Lila Kağıt'ta işten atılan 7 işçi fabrika önünde 30 Aralık günü eyleme geçti.

Lila Kağıt önüne çadır kurdu işçiler 3 Ocak günü sosyal medya hesaplarından çağrı yaparak "Direnişten merhaba! Bizler Selülöz-İş Sendikası'nda yaklaşık 5 aydır örgütlenme çalışması yürüten ve bu sebeple de işten atılan Lila kağıt işçileriyiz. Bugün direnişimizin 5. günü. Hepinizi

Lila kağıt önünde kurduğumuz direniş çadırına bekliyoruz." dediler.

Foxconn'da Kadın İşçiler Kazandı

Foxconn Group'un Hindistan'ın Tamil eyaletindeki Sriperumbudur fabrikasında 159 işçinin toplu gıda zehirlenmesi olayının ardından, kadın işçiler işçi lojmanlarındaki düşük gıda kalitesi ve yaşam koşulları nedeniyle kitlesel protestolar düzenledi. Foxconn Teknoloji Grubu, Tamil Nadu tesisinde protesto eden kadın işçilerin taleplerini kabul etti.

17-18 Aralık günleri Foxconn'daki Sriperumbudur tesisinde çoğunlukla kadın sözleşmeli işçiler kitlesel protestolar yaptı, yolları trafiğe kapattı. 15 Aralık'ta 159'dan fazla işçinin toplu gıda zehirlenmesi ve akut ishal hastalığı (ADD) salgını nedeniyle hastalanmasının ve nedeninin işçilere açıklanmamasının ardından eyleme başladı. İşçiler asıl işverene, müteahhitlere, sağlık ve çalışma departmanı yetkililerine sormuş olmalarına rağmen, işçilere meslektaşlarının sağlık durumları hakkında net bir açıklama yapılmadı.

Belirsizliğin iki günden fazla sürmesi ve iki işçinin ölümüyle ilgili söylentiler yayılmaya başladı ve işçiler taleplerini duyurmak için yolu trafiğe kapattı. Yoğun olan Chennai-Bengaluru Otoyolundaki trafik, 3.000 işçinin yola oturmasıyla durdu. 67 işçi Tamil Nadu polisi tarafından gözaltına alındı ve 24 saatten fazla gözaltında kaldı.

Çalışma Refahı Bakanı ve Thiruvallur Bölge Toplayıcısı da dahil olmak üzere hükümet yetkilileri, görüşmelerde bulunmak üzere 18 Aralık öğlen saatlerinde eylem alanına gelerek görüşmeler yaptı.

Protestolar daha sonra bölge idaresinin işçilerin hastaneye kaldırılmasıyla ilgili ayrıntıları açıklama-

sının ardından sona erdi. Ancak kötü çalışma koşulları, sömürü ve toplu sözleşmeler işçilerin gündeminde idi. Tesis 18 Aralık'tan en az 30 Aralık'a kadar kapalı kaldı.

İşçiler, olaydan önce de fabrikanın tesislerinde servis edilen yiyeceklerle defalarca itiraz ettiler. Toplu zehirlenme olayıyla işler daha da kötüye gittiğinde, işçiler yetkililerin çok geç ve çok az hareket ettiğini, suçu yalnızca kantin müteahhitlerine yüklediklerini söylediler.

En son haberlere göre, 29 Aralık'ta Apple Inc., iPhone montajcısı Foxconn Technology Group'un Sriperumbudur ilçesindeki fabrikasını denetimli serbestlik altına aldığını duyurdu.

Foxconn'un işçilerin taleplerini kabul ettiğini açıklaması, protestocu kadın işçiler için bir zafer olarak görülüyor. Foxconn, firmanın yaşam alanlarını genişleterek, banyo tesislerini yenileyeceğine, içme suyu sağlayarak geçici işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeye söz verdi.

Akkuyu Nükleer Santralinde Eylemler

Akkuyu Nükleer Santrali son aylarda sık sık gündeme geliyor. Nükleer Enerji Santrali inşaatında çalışan işçiler dün eylemdeydi.

Şantiye koşullarının düzeltilmesini talep eden işçiler, odalarının 6 kişiliğe çıkarılmasına da tepkili. Zaten yetersiz olan odaların 6 kişiliğe çıkarılmasını kabul etmeyen işçiler şantiyede yağmur altında eyleme devam ettiler.

Santral inşaatında Kasım ayı başından bu yana ard arda sorunlar yaşanıyor. Nükleer Santralde elektrik trafosunun patlaması sonucu 31 Ekim günü yangın meydana gelmişti. Yıldırım düşmesi sonucu çıkan yangın itfaiye tarafından kontrol altına alındı. Bir hafta sonra da personel yemek hanesini sel bastı.

Aynı tarihlerde şantiyede çalışan üç işçi iş cinayetine kurban gitti. Kasım ayının ilk iki haftasında 2'si Türk 1'i Rus 3 işçi hayatını kaybetti. 1 Kasım günü santralde çalışan Rus personel santralin çekirdeğinden düşerek öldü. 10 Kasım günü 30 yaşındaki taşeron işçi Emrah Ballı su deposunda iken elektrik kablusunun kaçak yapması sonucu hayatını kaybetti.

Ertesi gün ismi öğrenilemeyen bir başka işçi yüksekte düşerek öldü.

Bu iş cinayetlerinin ardından taşeron şirketlerde görevli 10 bin işçiden büyük bölümü topluca iş bıraktı. 17 Kasım günü nükleer santral inşaat alanında toplanan işçiler çalışma koşullarının düzeltilmesini ve ödenmeyen maaşların bir an önce ödenmesini istedikler. İşçiler jandarmanın uyarısına rağmen eylemi sürdürürken jandarma saldırısıyla karşılaştılar.

İBB Önünde Ulaşım Zamları Protesto Edildi

Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM), İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde 3 Aralık günü bir basın açıklaması düzenleyerek son süreçte İstanbul'da ulaşım gelen zamları protesto etti.

"Kazanan Bir Avuç, Fatırayı Ödeyen Milyonlar, Ulaşım Zamları Geri Çekilsin" pankartının açıldığı eylem, yoğun polis ablukası altında geçti. Polislin İBB önünde açıklama yapılmasını yasak olduğunu ancak belediye binası karşısındaki parkta açıklama yapılabileceğini söylemesi üzerine, ajitasyon konuşmaları ile bu durum teşhir edildi.

Eylemde İBB'nin halktan yana görünen tavırlarının aslında yalan olduğu ve yoksulların düşmanı olduğunu gizlemeye çalışmasının bir ifadesi olduğu söylendi. Ayrıca Belediye bünyesinde çalışan orman işçilerinin zorla Türk-İş sendikasına üye yapılmaya çalışılması ve işçilere mobing uygulanması da teşhir edildi.

Ablukaya rağmen halktan insanların da destek verdiği basın açıklamasında "Bize Ge-

lecek Yoksa, Size Huzur Yok", "Milyonlar Aç, Milyonlar İşsiz, İşte Sizin Düzeniniz", "Krizin Kaynağı Kapitalizm" sloganları sık sık atıldı. Ajitasyon konuşmalarının ardından okunan basın açıklamasında "Basına, Kamuyuna, İşçi, Emekçi, Liseli, Üniversiteli Gençliğe: Dünyada tekelci sermaye uzun yıllardır bir krizin içerisinde ve bu krizi aşamıyor. Bu kriz kimi zaman dünyanın herhangi bir yerinde yüksek enflasyon olarak, başka bir yerinde bir başka zaman yüksek işsizlik olarak, çoğu zaman da ikisi bir arada olacak şekilde kendini belli ediyor. Burjuvazi bu krizleri aşamıyor, aşamadıkça da sırtımızdaki yükü perçinliyor. Kapitalist sistem kendini var etmek uğruna insanca bir geleceğe dair basamak basamak ördüğümüz hayallerimizi, çabalarımızı, hedeflerimizi gözünü kırpmadan bir çırpıda yok ediyor. Ancak içine itildiğimiz açlık, yoksulluk, sefalet bizlere kendi çaresizliğimizi değil, burjuvazinin çaresizliğini ve ömrünün artık ne denli kısıldığını gösteriyor." denildi.

Açıklama "Her 4 gençten birinin işsiz olduğu bir ülkede bir sabah toplu taşımaya gelen %36 zamlı uyanıyoruz, aynı gün yatağa giderken doğalgazın, elektriğin, ekmeğin, yumurtanın, sütün ve daha bir çok şeyin daha zamlandığını şahit oluyoruz." denilerek devam etti.

"Bu zamlarla mücadele etmek demek, burjuvazi ve onun kapitalist sistemiyle topyekun mücadele etmek demektir. Bu hayat pahalılığıyla mücadele etmek 'Zamlar kaldırılсын' diyecek değil; 'Kapitalizmi yıkacağız!' diyerek olacak bir iştir. Muhalefet partilerinin peşinde çözümsüzlüğün pençesinde dolanmaktansa gelin hep birlikte

gençliğin dinamik, bağımsız, devrimci mücadele hattını Birleşik Gençlik Meclisleri saflarında örelim.

Bizi kapitalizmin emekçiler üzerinde yarattığı bu yoksulluk dalgasından da faşizmin kadınlar, LGBTİ+lar, emekçiler, Kürt Halkı üzerindeki baskı ve teröründen de ancak Birleşik Mücadele bizleri kurtarır. Gelin bu mücadelenin gençlik cephesini hep birlikte büyütelim ve emperyalist-kapitalist sistemi tarihin tozlu raflarına gönderelim." denilen açıklama, gençliği mücadeleye çağırarak bitirildi.

Eylem açıklamanın ardından atılan sloganlarla sona erdi.

"Kayyumlar Gidecek Biz Kalacağız"

Boğaziçi Üniversitesi eylemlerinin 1. yıldönümünde Boğaziçi Öğrenci Meclisi'nin çağrısıyla 4 Ocak günü Kadıköy Rihtım'da kitlesel bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasına Boğaziçi öğrencileri ve kulüplerinin yanı sıra akademisyenler, gençlik örgütleri, milletvekilleri, siyasi partiler de katıldı.

Açıklama başlamadan önce BGM (Birleşik Gençlik Meclisleri) alana yürüyüş yaparak girdi. Boğaziçi eylemlerini selamlayan ajitasyon konuşmalarında, kayyumların ve üniversitelere baskıların bir siyasal iktidar sorunu olduğu teşhir edildi ve faşizme karşı birleşik mücadele çağrısı yapıldı. Yürüyüş sırasında BGM "Berke'ye, Perit'e Özgürlük", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" sloganları attı.

Saat 19.00'da "Kayyumlar Gidecek Biz Kalacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Berke'ye Perit'e Özgürlük" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutuklulara Özgürlük", "Biji Berxwedana Zindana", "Üniversiteler Bizimdir, Bizim Kalacak" sloganları ile toplanan gençler dövizlerini ve pankartlarını açtı.

Kayyum rektör atamasının üzerinden bir yıl geçtiğini hatırlatan öğrenciler, "Bir yılda üç kayyum değişti. Şu anda Melih Bulu'nun yerini alan Naci İnci de diğer tüm kayyumlar gibi iktidarın kuklalığını yapmaya, sömürü düzenine katkı sağlamaya devam etmekte. Bizler ise ona da; üniversiteleri YÖK, KHK'lar ve cumhurbaşkanlığı kararnameleriyle siyasetsizleştirmek isteyen bu düzene karşı da mücadele etmeyi sürdürüyoruz. Di-

renişimiz Boğaziçi'nden taşarak, devlet tarafından baskıya uğrayan tüm kesimlerin, ötekileştirici politikalarla baskı altına alınan LGBTİ+ların, devletin katillerini koruduğu kadınların, belediyelerine kayyum atanan, iradesi gasp edilen Kürt halkının, açlığa ve güvencesizliğe mahkum edilen işçi ve emekçilerin mücadelesi ile birleşti" dedi.

Öğrenciler, "arkadaşlarımız Berke ve Perit, iktidarın antidemokratik uygulamalarına karşı gösterdikleri cüret yüzünden tam 91 gündür tutsaklar. HDP eski eş genel başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ, HDP'li vekiller ve makamlarına kayyum atanmış HDP'li belediye başkanları hiçbir somut delil olmadan yıllardır tutuklular. Çağdaş Hukukçular Derneğinden devrimci avukatlar Barkan Timtik ve Selçuk Kozağaçlı demokrasi mücadelesi verdikleri için tutuklular" dedi.

Hasta tutukluların tedavilerinin engellendiğini söyleyen öğrenciler, tutsakların göz göre göre ölüme terk edildiklerine dikkat çekerek "Adaletsizlik devam ettikçe, ses çıkartmak, birbirimize kenetlenmek mecburiyetindeyiz. Bizler mücadele etmeye,

sokakları doldurmaya devam edersek, tüm siyasi tutsaklar özgürlüklerine kavuşacak, kayyum düzeni yıkılacak ve bu yoksulluk son bulacak" dediler.

Öğrenciler daha sonra arkadaşları Perit'ten gelen mesajı okudu, "İktidar bugün bu kararlılığı iki arkadaşımıza ödetmeye çalışıyor ancak biz uğradığımız her haksızlık karşılaştığımız her baskıda daha da güçleniyor mücadeleye daha sıkı sarlıyoruz. Esaret günlerimizdeki dik duruşumuzu koruduğumuzdan mücadele azmini getirmediğimizden şüpheleniz olmasın. Fiziksel özgürlüğümüze kavuşunca kollarımız sizin kollarınızı kenetleyecek. Alanlar sloganlarımızla yankılanacak ve sokakların siyaset yeri olduğunu herkese tekrar tekrar göstereceğiz. Bizimle dayanışma gösteren iradesini ortaya koymaktan çekinmeyen tüm mücadele dostlarımızı kucaklıyorum. Yaşasın öğrenci dayanışması" dedi.

Berke'nin mesajında da "Bizler San Francico'da bir eşcinsel, Almanya'da bir Yahudi, Güney Amerika'da bir yerli, fabrikada bir işçi, gece 11'de metroya yalnız binen bir kadın ve son olarak da Türkiye'de bir üniversitede öğrenciyiz. Bunun bilinciyle direnişimizi büyütüp, ilerlememiz gerekiyor. Bunu hep beraber yapabileceğimize güvencim tam. Üretenler ve ezilenler olarak başka bir dünyayı kurmak bizim elimizde, o nedenle mücadeleye devam. Mücadele umuttur, başka bir dünya mümkün." denildi.

Açıklamanın sonunda tutuklu Boğaziçi öğrencileri Berke ve Perit'in de içlerinde olduğu davanın duruşması için 7 Ocak günü Çağlayan Adliyesi'ne çağrı yapıldı.

"Deniz'e Söz Verdik, Faşizmi Yıkacağız!"

İzmir'de HDP İl binasına düzenlenen saldırıyla katledilen Deniz Poyraz'ın katili Onur Gencer'in yargılandığı davanın ilk duruşması 29 Aralık günü İzmir Bayraklı Adliyesi'nde görülmeye başlandı. Saat 1100'da görülen duruşma öncesinde Adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Birçok siyasi parti ve demokratik kurumların katıldığı basın açıklamasında "Deniz Poyraz İsyanimızdır", "Deniz Poyraz Ölümsüzdür", "Şehid Namirin", "Deniz'e Sözümüz Devrim Olacak", "Jin, Jiyan, Azadi" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında konuşan HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan "Bugün burada bir katil yargılanacak ama bu katilin arkasındaki güçler; bu katile emir verenler; tetiği çekmesi için yönlendirenler halen açığa çıkmadı, sorgulanmadı." dedi.

Deniz Poyraz'ın milyonlarca kişi tarafından sahiplenildiğini belirten Buldan Bahçelievler HDP binasına dönük saldırıya da değinerek "Sana söz veriyoruz Deniz yoldaşım, yattığın yerde gözün arkada kalmasın. Daha senin kanın kurumadan Bahçeliev-

ler'de saldırı girişiminde bulunanlara sesleniyoruz: Deniz'in katilleri hesap verecek, yönlendirenler hesap verecek, arkasındaki güçler bu ülkeye, kadınlara ve partimize hesap verecek." dedi.

Pervin Buldan'ın ardından açıklama yapan Kadınlar Birlikte Güçlü, "Son yıllarda meydanları tüm hak örgütlerine, Kürtlere, Al-evilere, işçilere, işsizlere, kadınlara, LGBTİ+lara yasaklayan ve gasp eden polis ise söz konusu faşist çeteler tarafından her gün hedef gösterilen Kürt halkı, HDP ve emekçileri oluncu hiçbir şekilde ölememizi ve öldürülmemizi dahi göz yummuşlardır. Dava öncesi yapılan çalışmalar da ortaya koymuştur ki Deniz'i katleden yalnızca fail değil, devletin her birimidir. Katil 'psikolojik

olarak' rahatsız değil bizzat ırkçı ve kadın düşmanı zihniyetin ta kendisidir." dedi.

Duruşma, salonun küçik olması nedeniyle saat 12.00'da başladı. Polis adliye girişinde sorun çıkardı. Birçok sanatçı, siyasi parti temsilcisi ve avukatın takip ettiği duruşmada da sık sık gerginlik ve arbede yaşandı. Katil Onur Gencer'in sürekli olarak Deniz Poyraz'ın ailesine hakaret içeren sözler sarfetmesi, yanındaki jandarmalarla gülerek sohbet etmesi salondaki gerginliği ve tepkiyi artırırken; jandarma ve polis davayı takip etmek için salonda bulunanlara saldırdı.

Salonda sık sık gerginlik ve arbede yaşanması nedeniyle duruşma ertelendi ve avukatların beyanları alınmadan karar verilmesi üzerine mahkemeye itirazda bulunuldu. Mahkeme başkanı ise "Biz genel yetkili bir mahkemeyiz, özel yetkili değiliz. Ben şimdi herkes arasından çıkıp evime gideceğim korumam yok, biraz da beni anlayın." dedi.

Duruşma 24 Ocak 2022 tarihine ertelenirken, duruşma çıkışında açıklama yapan avukatlar davanın takipçisi olmaya devam edeceklerini belirttiler.

ÖFKE BİLENİYOR KIVILCIMLARI BÜYÜTELİM

K.Taylan Kızıldağ

Ekonomik bunalımın ağır yıkımını yaygın bir şekilde hayatlarımızda hissediyoruz. Kime dokunsak, kimi dinlesek bin ah işitiyoruz, toplumun her kesiminde geçinemiyoruz, yarınımızı düşünür halde yaşıyoruz çığlıkları büyüyor. Gıda fiyatları, kiralalar, faturalar, temel insani ihtiyaç maddelerinin fiyatları almış başını gidiyor. Markette dokunduğumuz her şey ateş pahası, sosyal olarak çıkıp bir yerde oturmayı geçtik, bugün karnımızı doyurmaya bakıyoruz. Öğrenciler açısından ulaşım, ders kitaplarına, yurt fiyatlarına, kiralara gelen zamlar ve yeni yılda bu zamların katlandığı düşünüldüğünde önümüzdeki dönemin ne kadar zor geçeceği aşkar.

Kapitalist ekonominin tam ilhak sürecinde dışarıya tam bağımlı hale gelmesi ile birlikte emekçi sınıfların yaşamlarındaki zorluklar daha da katlandı. Öyle bir döneme geldik ki enflasyon oranlarının %40'lara dayandığı, her türlü insani temel ihtiyaç malzemesine korkunç zamların geldiği, emekçiler nezdinde açlığın ne kadar somut bir olgu olduğunu bizlere gösteriyor.

Emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksulların, işsizlerin ve emekçilerin çocukları olan biz gençlerin yaşamı da benzer şekilde dayanılmaz acılarla dolu. Evine bir kilo meyve götüremeyen emekçi insanlardan, parası olmadığı için kafede bir bardak çay içemeyen üniversiteli ve liselilere, ailesinin durumu olmadığı için test kitabı alamadığı için isyan eden çocuklara kadar her yanımız da bu durumda. Durumu dramatize ettiğimizi düşünenler olabilir, ancak öyle bir amacımız olmadığı gibi yaşamın içinde bir şekilde yer alan herhangi bir insan bu korkunç durumu fark edebilecek durumda olduğunu biliyoruz.

Büyük metropollerde ev kiralarnın en az 2000 liradan başladığı düşünülürse, 850 TL burs veya kredi alan, emekçi bir ailenin çocuğu bir üniversite öğrencisinin ev tutarak hayatta kalması ve masraflarını karşılaması tek kelimeyle imkansız. Bu yüzden tanıdığımız, sohbet ettiğimiz, bildiri uzatıp diyaloga geçtiğimiz tüm üniversiteliler hem okuyup hem de karın tokluğuna berbat koşullarda çalışmak zorunda kalıyor. Üniversite hayatı dedikleri okul ile işe gidip gelme arasında bir mekik dokumaya dönmüş durumda.

Üniversite bir şekilde bitse bile sonrasındaki süreç 'düzgün bir iş bulma', hayat kurma çileleri ile katmerleniyor, gençler olacak geleceksizliği hayatımızın her alanında hissediyoruz. İmkanları yetmediği için okulu bırakmak zorunda kalanlar, geçinemediği, hayata tutunamadığı için intihar eden gencecik insanların olduğu topraklarda yaşıyoruz.

Kapitalizmin emekçi sınıflar, yoksullar ve işçi sınıfının parçası olan gençler ve işçi çocukları için tarifsiz acılar anlamına geldiğini birçok kez belirtmiştik yazılarımızda. Artık bu tarifsiz acıları maddi yaşamın kendisinde herkes görebiliyor. Toplumun her kesimi bu gidişatı tartışıyor, metrolarda, pazarlarda, otobüslerde, okullarda, sokak aralarında herkes ekonomik krizin derin yıkımını tartışıyor, kendince sonuçlar çıkarmaya çalışıyor. Bununla birlikte fısıltı gazetesi yerini sokak röportajları ile doğal eylem alanlarına bırakıyor. Toplumsal bilinç değişimi de sistemi çöküşüyle hızlanıyor.

Toplumun geniş kesimleri bir tarafta asalak gibi yaşayıp servetine servet katanların olduğu, diğer tarafta milyonlarca insanın sefalet koşullarında yaşadığı yaşamın kendisinden öğreniyor. Toplumun geniş kesimlerinin burjuva partilere, faşizmin kurumlarına, sermayeye güveni giderek azalıyor, gençler giderek politikleşiyor. 12, 13 yaşında çocuklar dahi duru bilinçle krizin sorumlularını gösterebiliyor. Kapitalizmin yaşadığı ekonomik ve siyasal bunalım göz önüne alındığında giderek gelişen, parça parça harekete geçen kesimlerin sayısı artıyor. Birçok yerde eylemler artıyor, süreklileşiyor, işçilerin tabanda komite-konsey örgütlenmesine ilgisi artarken, gençlik içinde devrimci saflarda örgütlenme isteğinin arttığını gözlemleyebiliyoruz.

Tabii, devrimin kitle tabanı gelişip güçlenirken ve bir araya gelmenin yollarını daha çok ararken, faşizm de baskıyı daha çok koyulaştırmaya, resmi ve sivil faşist güçleri aracılığı ile daha çok saldırmaya devam ediyor. Üniversitelerde son süreçte artan sivil-faşist saldırılar, sokaklarda göçmenlere ve ezilen uluslara yönelik artırılan ırkçı yönelimler ve faşizm tarafından devamlı kaşınan şovenist histeri yükselmekte olan mücadelenin önünü alma çabalarıdır.

Dinci-faşizm emekçi sınıfların, işçi sınıfının, kadınların, Kürt halkının, gençliğin devrimci bir ayaklanmasından, gelececek devasa kitle hareketinden korkuyor ve bunun yaklaşmakta olduğunu seziyor. Mevcut kapitalist ilişkilerin dünya genelinde emekçiler nezdinde ve dünya için yarattığı yıkım düşünüldüğünde de kapitalizme karşı isyanların, ayaklanmaların birçok ülkeye yayıldığını görebiliyoruz.

Yaşadığımız toprakların da böylesi fırtınalara gebe olduğunu bildiğimizden düşmanımızın yani karşı-devrim cephesinin bu fırtınalara yönelik giriştiği çok yönlü hazırlığı görebiliyoruz. Şimdi karşı tarafın hazırlıklarını bir kenara bırakıp bizlerin ne yapması gerektiğine dair çubuğu bükelim biraz da.

Bu süreci güçlü bir şekilde örgütleyebilmek için daha güçlü kitle ilişkileri yakalamak adına sürekli bir siyasal çalışma ve pratik içinde olmalıyız. Kitlelere ulaşmanın yolları forumlar düzenlemek, toplantılar örgütlemek, yaygın sokak çalışmaları, ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yoğunlaştırmaktan geçiyor.

Daha geniş gençlik kitlelerine ulaşmanın yazılı bir formülasyonu yok, bundan sonra da olmayacak, çünkü her alanın, her kentin, her üniversite, lise veya iş yerinin çalışma koşulları birbirinden farklı olabiliyor. Bu açıdan bunun yollarını bulmak, orada çalışma yürüten yoldaşlara düşmektedir.

Ama politikalarımıza güvenerek, kendimizden emin bir şekilde, inisiyatifli ve atak bir şekilde çalışırsak, birçok insanla ilişki kurma şansımız olacaktır. İnsanların bize gelmesini beklemek yerine bizim insanlara gitmemiz ve onları politik olarak ikna edip, örgütlemeye çalışmamız gerekiyor. Öfkenin bilenmediği, kıvılcımların olmadığı hiçbir yer yok, bu yüzden girişmek ve devamını getirmek için ısrar etmek gerekiyor. Unutmayalım, büyük zaferler için büyük iddialar ve büyük coşkular gerekir, bu topraklarda her ikisinin de mevcut olduğunu bilerek, kıvılcımları harlamaya devam edelim!

BÜYÜK "KRİZ SİLKELEME" VE SERMAYENİN PANİK HALİ

Umut Çakır

20 Aralık'ta ne oldu? Dinci faşist borazanlara göre, "Reis döviz lobisini dize getirdi; uzun süredir hazırlanan plan devreye girdi, bundan sonrası üretim, istihdam, ihracat patlaması ve gelsin Çin modeli..." Muhafız burjuvazinin taşkafalı basınına bakılırsa, devlet kendi yurttaşına tuzak kurdu ve yandaşlar bir gecede büyük volü vurdu, elde edilen parayla zafer havası estirerek bir erken seçime gidiliyor... Kafalar karışık, rivayetler muhtelif... Ama ne olup bittiğini özetleyelim. Çöküşün eşşine gelen banka ve tekeller bir "kriz silkeleme" operasyonu Hazine dahil tüm paranın kontrolünü ele aldılar. Eğer o kritik adım atılmıyorsa, yılın son haftası bankalar kepenk indirmiş, üretim ve ticaretin çarkları durmuş ve eli kulağındaki açık tsnamisi sokakları vurmuş olacaktı.

Süreç, apaçık belirtilerle adım adım yükseldi. Ekonomik çöküşün tüm işaretlerine rağmen, dinci faşist iktidarın çaresizliği ve acizliği, sermaye sınıfının cidden ürktümeye başlamıştı. 30 Kasım'da günlük gazetelere düşen bir İstanbul Sanayi Odası toplantısı, sermayenin yaşadığı dehşete ışık tutmaya yeter. İstanbul'un sanayi patronları sırayla konuşuyorlar. "Son günlerde sanayinin çok kazandığı ve bu kazancı çalışanlarıyla paylaşması gerektiğine dair çok tehlikeli bir söylem dolaşıyor" diyor birisi, işkembesindeki sancıları bastırarak. Sazı bir başkası alıyor; "sosyal barışın tıkanacağını görüyoruz, burada hence büyük bir sosyal patlama gelecek" diyor, ensesine incek satırın kabusuyla. Diğeri manzaraya tuz biber ekliyor; "Benim çalışmam et süt alamayacak, yarın öbür gün bu iş başka yere gidiyor." Belli ki, Kasım'ın son haftası kendini şöyle bir gösteren devrim dalgası, en tepedekileri fena halde ürktümüş ve bu sözlerle faşist devletin kanatları altında olmaya dair hiçbir güvenlik duygusu yok.

Bir devrim, açların her şeyi yakacak öfkesiyle yol almaya başladıysa, istisnasız küçük, büyük tüm mülk sahibi sınıfları, alışılmadık tutumlara iter. Tuzu kuru dediğimiz, daha alt tabakadan burjuvalar, evlerine iki yıllık yiyecek stoku yapmaya

başlamıştı, onların gücü ancak bu kadar tedbire yetiyordu. Tekelci sermaye ise, yatırımı bir yana koyup, servetlerini parça parça yurtdışına çıkarma telaşındaydılar, bunun için döviz kurlarına yöneldiler. Bir noktada ipin ucu kaçtı, tüm mülk sahipleri, hatta çalışanlar ve emekli aylığı alanlar, döviz bürolarında aldı soluğu; bankalar döviz verme gücünü, Tah-takale gibi sokak piyasalarına kaptırdı.

Kartopu misali birikerek büyüyen krizde bankaların sıkıntısı sonbaharla birlikte çekilmez hal almıştı. Sanayi ve ticarette kimse para dışında kağıt kabul etmemeye başlamıştı, yani para "ödeme aracı" işlevini yitirmişti. Bankalar için bundan daha kötü bir durum olamaz. Ödeme aracı işlevini yitirmiş bu paranın kontrolü, bankaların elinden hızla çıkar. Dahası, şirketler ve kişiler, mevduatlarını çekmek üzere, bir genel panik havasını yeterli görmeye başlar. Ve o panik anı, 17 Aralık'ta uç verdi, borsalar çakıldı, döviz uçuşa geçti. Bankacılar, kapı önünde uzayan müşteri kuyruklarının kabusuyla hafta sonuna bulurdular.

İşte o hafta sonu alelacele bir toplantı tertiplendi. Bakanlar ve banka müdürleri kafa kafaya verdiler. Döviz hücumu kesmenin bir aracı olarak, hazine garantili TL mevduatı önerisi, bankacılardan geldi. Çok hızlı sonuç alınması zorunluydu, yoksa sektörün çöküşünü durdurmak imkansız olurdu. Bu yüzden sadece Merkez Bankası değil, Hazine de elini taşın altına koymalı, kasasındaki dövizleri feda etmeliydi. Toplantılardan çok kesin kararlar çıkmış olmalı ki, hemen kritik adımlar atıldı, bazı Hazine bürokratları gece yarısı karanamesiyle görevden alındı.

Olayın dikkat çeken yanlarından biri şudur. Dinci faşizm, öylesine aciz bir noktada yakalandı ki, imzaladığı kararların nasıl sonuç yaratacağından emin değildi. Yoksa 20 Aralık günü boyunca biz, dinci faşist basın "RTE çok önemli müjdelere açıklayacak" anonslarıyla kafamızı şışmiş bulurduk.

Kimi hesaplara göre, Hazine kasasından çıkarılan 10-12 milyar dolara ek olarak, Merkez Bankasının 8 milyar doları, toplamda 20 milyar dolar, hızlı ve

acımasız olması zorunlu operasyon için hazır tutuldu. Yurtdışı para piyasaları Noel tatiline girmişti; akşam saatlerinde internet üzerinden yapılan bireysel hizmetler devre dışı bırakıldı. Böylece meydan, bir avuç sermaye erbabına kaldı. CHP'li Deniz Yavuz'un açıklama-larına göre, o gece 3,6 TL'den dolar satın alanlar vardı. Küçük tasarruf sahipleri, nefes almak için tüm nakit varlıklarını piyasalarda dondurup duran orta büyüklükteki işletmeler, yani en tepedeki bir avuç tekelci dışında kalan herkes, acımasız bir "kriz silkeleme" operasyonunda, birikimlerinin en az üçte birini kaybettiler. Operasyon, bankalara, Hazine dahil tüm para varlığı ve dolaşımı üzerinde söz sahibi olma konumunu yeniden kazandırdı. Döviz kurunu gündüzleri bir anda tenhalaşan Tah-takale değil, geceboyu bankalar arası açık tutulan para transferleri belirlemeye başladı. Bir başka deyişle, en büyük tekeller, sermaye sınıfının tüm tabakalarına yayılan, servetini her an kaybetme korkusuyla tetiklenen paniği, bizzat o servete el koyarak dindirmiş ol-dular.

Bankalar döviz pazarını daha küçük oyunculara bu şekilde kapatıp, kredi çek-enlere "dolar satın almayacağı" taah-hütleri imzalatacağı, dinci faşizm, doların hızlı düşüşünden gayet memnun pişkin pişkin sırıtmakla meşguldü. Oysa, belli ki daha kafaya dank etmemiş, bankaların attığı gollerden birisi, dinci faşiz-min kalesinde. Çünkü bankalar, Hazine ve döviz garantili mevduatı yoluyla, dinci faşist iktidarın Merkez Bankası ve Hazi-neyi yağmalama tekelini kırmış oldu. Bu plan ne kadar süre işe yarar, o ayrı bir mesele; fakat ilk provası 20 Aralık'ta yapıldı, en iri tekeller geceyi %500'e varan kazançla kapattılar. Kurdu dışına kan değdi bir kez.

Marx, yirmi yıl boyunca dünyanın yere göğe sığdıramadığı Louis Bonaparte'la ilgili bir mektubunda şu tespiti yapar: "Yığınlar, üst sınıf olsun, alt sınıf olsun, görünüşe, işin dış yüzüne, ilk ağızda sonuçlara bakarak karar verir". Marx'ın bu gözlemi burjuva sınıfın, yığınları kontrol altında tutma yöntemle-rinden birine işaret etmekte. Dinci

faşizm, Hazine üzerindeki tekelci saye-sinde, uzun yıllar, yandaş sermaye grup-larına akıl almaz düzeyde servet transferi yaptı, ama tek bir şartla: Ortada, kurde-lesi şaşaalı törenlerle kesilecek bir "beton yığını" olmalıydı. Böylece toplumun en geri kesimleri, bu ihtişamlı yapılara bakıp, "çalışıyor ama çalışıyorlar" teselli-siyle avutuldu. 20 Aralık'tan sonra durum değişti. Hazine yağması, akıl almaz karlar üretmek imkelenirken, artık ortada, töreni yapılacak bir "eser" olma-yacak. Sadece, karanlık odalarda duvar-larda gizlenen kasalar dolacak. En geri yığınların kararını etkileyen "görünüş, ilk ağızdan sonuçlar", dinci faşizmin elinden kaçırıldı. Dahası, her büyük inşaat faali-yeti, rant biçimli kazancın şişmesini sağ-lıyordu. Artı-değerin önemli bir kısmı, bu yoldan dinci faşist iktidar destekçisi grup-lara akıyordu. Şimdi artı-değerin faize dönüşen kısmı, rantı büyük ölçüde erit-miş bulunuyor. Dolayısıyla, dinci faşiz-min kalesindeki toplar saymakla bitmez. Ama en önemlisi, tüm kabağın başlarında patlayacağıdır. 20 Aralık kararlarından hemen sonra, sokaktaki ezici çoğunluk, durumu tam bir isabetle tespit ettiler: Biz-den alacaklar, zenginin cebine koyacak-lar. Çalışıyorlar ama çalışıyorlar eblehliğinin bir politik karşılığı vardı. Bizden çalıp zengine verecekler uyanık-lığının politik karşılığı da mutlaka ola-caktı.

20 Aralık kararlarıyla parayı yeni-den kontrollerine olan banka ve tekeller-den kalesine yediği golu görmekten aciz dinci faşist iktidar, bu kararların ekmeğini yiyecekler mi? Belki kısa bir süre... Sermaye tabanına yayılan panik, "kriz silkeleme" yoluyla dindirildi. Ancak tam ilhak sürecini yaşayan bir ülkede para, hiç bir zaman işbirlikçi tekellerin tam kontrolünde olamaz. Bütün taşları yeniden yı-kacak gelişmeler, hemen kapının ardında. ABD, başbelası enflasyona karşı faizleri yükselterek, doların kur düzeyini koruma derdine düştü. İşbirlikçi tekeller, Hazi-ne'de kalan son para torbasını kullansalar dahi, paranın gidişatına yön veremezler.

Kontrol dışı kalan bir başka kriz un-suru, hiper enflasyondur. Başladı bile. Societe Generale, Kasım ayın sonunda bu

uyarıyı yapıyor ve ekliyordu: "İnsanlar bankalardan varlıklarını çekebilir." Elin-deki döviz birikimini 20 Aralık'ta feda eden Hazine ve Merkez Bankası, enfla-syon fırtınasına tek yolla karşılık verebi-lir: Boşa para basmak. Bunu şimdiden yaptılar. 20 Aralık'ta yağmurdan kaçan tekeller, kendilerini doluya tutulmuş bu-lacak. Üstelik bu kez "kriz silkeleme" ile karşılıklarını aldıkları dünün tuzu kuruları-nın ittifakından mahrum biçimde.

Kısacası, eğer denildiği gibiyse, bu bir "seçime hazırlık" operasyonu ise, bundan daha kötüsü düşünülemezdi. Ama öyle olmadığını anlamak mümkün. Akaryakıtta ve ulaşıma yağdırılan zamlar dinmek bilmiyor. Öfkenin asıl nedeni ortadan kalkmış değil.

Uzlaşmacı reformist sol, burjuva muhalefetin yaşadığı şaşkınlığa kahrol-muş gibi. Oysa, en başta CHP, şaşkın falan değil. 20 Aralık operasyonunun başındaki bankalardan birisi İş Bankası, yani CHP'nin de yönetimine katıldığı banka; onlar da büyük yağmadan payla-rını aldılar. CHP suskunsa, birkaç cüm-leyle geçiştiriyorsa bu yüzdendir.

Devrimci proletarya, 20 Aralık'a dair, geçiştirme tutumuna girmemelidir, CHP gibi tekelci muhalefetin yağma so-farasındaki rolü açığa çıkartılmalı. Ayrıca, çok daha büyük bir çöküşün tüm kosul-larının hazır olduğu İSO toplantısında ko-nuşan patronlar gibi tüm sermayenin toplumsal bir devrim korkusuyla hem kendilerini hem de faşist devlete karşı gü-vensizlik içinde oldukları, panik havası-nın burjuvaziyi her an yeniden sarabileceği ve bu durumda ortaya çık-ması olası manzaralardan (bankalar önünde uzayan kuyruklar, hiper enfla-syonun patlatıldığı sefalet, açlığın ölümle sonuçlanan trajedileri vb) bir ayaklanma-nın ihtiyaç duyduğu genel bahanenin çı-kacağı, devrimci yığınlara şimdiden kavratılmalıdır.

Devrimci politikanın ufkunda "açlık ayaklanması" var, bu durum devam edi-yor. Üstelik bu kez "düzen-istikrar" diye bağrıncak tuzu kurulardan epeyce bir kısmı silkelenmiştir. Devrimin gücü, emekçi sınıflarda zafer düşünü canlandı-racak düzeydedir.

Kazakistan'la Omuz Omuz!

İle-Alatau Milli Parkı'nın eteklerinde yer alan Almatı şehri üzerinde tahliye sirenleri çalıyor. Dağların diğer tarafında, başka bir Sovyet bakiyesi devlet olan Kazakistan, batısında Kırgızistan'ın başkenti Bişkek doğusunda Çin'in Sincan bölgesi...

Zırlı araçlar yaklaşırken ve şehirde silah sesleri yükselmeye devam ederken, gün doğumundan geriye ne kalacağı merak ediliyor. Yanan arabalardan ve binalardan süzülen titrek ışıklar, sokak barikatlarının, silahlı soygunların, yağmaların ve sivil olduğunu iddia eden ağır silahlı grupların ortaya çıkması türünden sahneleri aydınlatıyor. Beyaz bir Lexus duruyor ve kapüşonlu adamlar duman ve sis bulutuna, kaosa doğru kaybolmadan önce tüfekleri dağıtmaya başlıyor.

Cumhurbaşkanı Tokayev, Güvenlik Konseyi'nin yönetimini üstlendi ve olağanüstü hal ilan etti, Cumhuriyet'in dış güçlerin saldırısı altında olduğunu söyledi ve Rus ve Belarus güçlerinin müdahale etmesi çağrısında bulundu. Ülke çapında Özel Kuvvetler operasyonlarının yürütüldüğüne dair raporlar yayımlandı; günün erken saatlerinde ele geçirilen bir havaalanının yarım saatten kısa bir sürede "temizlendiği" söyleniyor. Özel Kuvvetler Almatı'ya girerken kalabalık dağılmaya başladı.

Bunlar, bu akşam Kazakis-

tan'dan gelen görüntüler ve raporlar: Yıkım, tahribat ve ağır ve hızlı bir hükümet tepkisi sahneleri... Liberal yayın organları ve yorumcular kaçınılmaz olarak Kazak ve Rus hükümetlerinin "otoriter" tepkisini kinamaya hazırlanırken, bu olayların seyircileri, bu tür "tarafsız otorite"lerin manşetlerinde yakında göreceğimiz anlatılardan biraz daha derine inerlerse iyi ederler.

Gerçekte neler oluyor? Büyük soru bu ve her zaman olduğu gibi cevap umduğumuz kadar basit değil.

Resmi adıyla Kazakistan Cumhuriyeti, 1991'de Sovyet çöküşünün ardından kuruldu. Tüm bu Sovyet sonrası devletlerde olduğu gibi siyasi arena yolsuzluk, gericilik ve sermaye diktatörlüğünden ibaret. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'nın (IMCWP) bir üyesi olarak, Partimizin Kazakistan'da iki kardeş partisi vardır: Kazakistan Komünist Partisi (QKP) ve Kazakistan Sosyalist Hareketi (KFOR). Her ikisi de mevcut hükümet tarafından yasaklandı.

O halde bizim tavrımız, burjuva hükümete saldıran protestocuları desteklemek değil midir? Maalesef o kadar basit değil.

2021 yılının Aralık ayı başlarında zor zamanların gelmekte olduğu belliydi. Sermayenin krizleri şiddetlenmeye devam ettikçe

ve burjuva hükümeti (bütün burjuva hükümetlerin yaptığı gibi) halka bakma görevini yerine getirmemeye devam ettikçe, rakip güçler öne çıkmaya başladı. Kardeş yoldaşlarımız, özellikle batıdaki Mangystau bölgesindeki grev hareketlerinin aleni destekçileriydi ve öyle olmaya da devam ediyor.

Bu durumun kilit unsurlarından biri, Kazak hükümetinin akaryakıt sübvansiyonlarıdır. Burjuva iktisatçılar, bir politikanın sadece şirketlerin çıkarlarından ziyade bir ülkenin insanlarına fayda sağladığı durumlarda, alışlageldiği gibi yıllardır sübvansiyonlara da son verilmesi çağrısında bulunuyorlar. Kazakistan hammadde zengini bir ülke, dünyanın en büyük uranyum üreticisi, en büyük 10 krom, altın ve titanyum üreticisi ülkeden ve en büyük 20 petrol üreticisi ülkeden biri. Aynı zamanda doğalgaz konusunda da dünyada önde gelen ülkelerden biri. Bütün bunlardan Kazakistan'ın hiçbir şekilde fakir bir ulus olmadığını ve hiçbir şekilde halkına bakmaktan aciz olarak görülmemesi gerektiği çıkarımını yapabiliriz. Ancak 2022'nin başlangıcında yakıt sübvansiyonları kesildi ve emeğiyle ve onuruyla çalışan işçi sınıfı için fiyatlar arttı, hemen peşinden öfke yetti.

Halk iradesinin bu karara karşı bu kadar açık bir şekilde ortaya çıkmasına cevaben hükümet

ÇEVİRİ

rotasını değiştirdi. Burada altı çizilmesi gereken husus, hükümetin sübvansiyonları sona erdirmeye yönündeki ilk hamlesinin doğrudan Dünya Bankası ve UNDP'nin (Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı) çevrecilik kisvesi altında sürdürdüğü neoliberal politikalarının baskısından kaynaklandığıdır. Bu olgu kendini "Yeşil Emperyalizm" adı altında var ediyor.

Benzer şekilde, halk tepkisi merkezde yer alırken, hem ilerici hem de gerici güçler devreye girdi. Batılı liberal yayın organları, şiddetli vurgulamaya ve olayları Kazakistan'da ilerici güçler tarafından yönetilen ve şekillenen halk hareketiymişçesine paketlemeye çok hevesli. Aynı zamanda, krizin kendisinin Batılı liberal politikaların sonucu olduğunu geçeni ve sorumlu yetkililerin görevden alınmasını önemsiz göstermeye çalışıyorlar. Aynı şekilde, rol oynayan diğer faktörleri küçümsüyor veya tamamen gözden geçiriyorlar.

Kazakistan'ın birkaç kilit jeopolitik oluşumda çok önemli bir oyuncu olduğu iyi bilinmektedir. ŞİÖ ve KGAÖ'nün bir üyesi olmakla birlikte Çin'in de Kuşak ve Yol Girişimi'nin önemli bir destekçisidir. En açık ifadeyle, hem Çin hem de Rusya için önemli bir stratejik mütteftir. Dolayısıyla, doğal olarak, istikrarsızlaşmış bir Kazakistan, Sosyalist Çin'in yük-

selisini durdurma önceliği ile "savunma"ya 777 milyar doları aşan harcamalar yapan emperyalist güçler için büyük bir kazanç olacaktır. Coğrafi olarak konuşursak, Afganistan'daki emperyalist seferlerin başarısızlıkları ve Sincan'da bir soykırım anlatısı üretme girişimlerinin bir sonraki doğal hedefi Kazakistan'dır. Kazakistan'da bir gedik açmak, Orta Asya'nın tamamını felç etmek ve ortaya çıkan Çin, Rusya ve İran ittifakının ortasında bir "yumuşak karn" yaratmak anlamına gelir.

Kazakistan'daki durumu açıklayan raporlar, Ukrayna'nın 2014 Maidan devrimiyle emperyalist bir taktik olarak öne çıkan "renkli devrimler" in gelişimini takip edenler için sürpriz yer bırakmayan ülkenin batı destekli liberal ve neo-Nazi güçler ile Rusya Federasyonu'nu ve Komünizmin geri dönüşünü destekleyenler arasında neredeyse tamamen ortadan ikiye ayrıldığı ortaya koyan göstergeler içeriyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı, en azından kendi elçiliğinin de uyarılarıyla sahada hangi güçlerin var olduğundan ve durumdan haberdardır. Tıpkı Aralık ayında bir başka yasa dışı örgüt olan Kazakistan Demokratik Tercihli (QDT)'nin düzenlediği gösteri-

lerde olduğu gibi. Ancak, sahadaki diğer güçler tarafından gerçekleştirilen eylemlere dair ne buna benzer ne de herhangi bir açıklama yapıldı.

Renkli devrim teşebbüslerinde standart uygulamalar olduğu üzere, QDT'nin, yukarıda da belirtildiği gibi ABD'den doğrudan ve dolaylı destek almanın yanı sıra NED gibi geriye dönük izlenmesi daha zor kanallar aracılığıyla da destek aldığından ve bu yolla Kazakistan'a para pompalandığından şüpheleniliyor. Burada, Kazak siyaseti söz konusu olduğunda; QDT, ABD'nin emperyalist çıkarlarına hizmet noktasında en gözdesi olduğunu belirtmekte fayda var. Mevcut lider, milyarlar ve zimmete para geçirdiği iddia edilen Muhtar Ablyazov gibi açık kapitalistler tarafından kurulan ve yönetilen bu siyasi platformların CIA'nin dileklerini kendine parola edindiğini açıkça ortaya koyuyor: neoliberalizm, popülist milliyetçilik ve Çin karşıtı militanlık.

QDT'nin veya başka bir örgütlü grubun mevcut olaylara katılımına ilişkin delil veya yürütme henüz ortaya çıkmamıştır, ancak burada Belarus, Hong Kong ve diğer ülkelerdeki son birkaç yıldaki başarısız "Renkli Devrim"leri çevreleyen eylemlerle açık paralellikler görüyoruz.

Bu konulardaki tutumumuz açıktır: ABD emperyalizminin çıkarlarına hayır!

Çeviri Kolektifi
https://vacpuz.org/2022/01/05/stand-with-kazakhstan/ adresinden çevrilmiştir

Yeni Bir Mücadele Yılına Girerken

Neredeyse hemen her günü ayrı bir gelişmeyle, olayla dolu bir mücadele yılı geride bıraktık. 2021 senesinin ilk editör yazısının başlığı olarak "2021: Toplumsal Ayaklanmalar Yılı" demişiz ve yaşanan ekonomik ve politik krizin çöküşü nasıl hızlandırdığından bahsederek "Dinci faşizmi, kapitalist düzeni yıkacak olan işçi sınıfı ve onun müttefiki olacak toplumsal güçlerdir." demiştik.

Evet, sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde toplumsal ayaklanmalar süreci içindeyiz. Yaşanan her gelişme de bunu bize doğruluyor.

Nasıl bir 2021 geçirdik?

Her şeyden önce yoksulluğun, pahalılığın ve ekonomik krizin damga vurduğu bir yıl oldu. Pandeminin de etkisiyle artan işsizlik ve derinleşen yoksulluk açlık isyanlarının kapısını aralamaya başladı. Sokaklarda karşılarına çıkan her mikrofona isyanlarını dile getiren her yaştan halk, "açız, yoksuluz" diye haykırdı. İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmeğe bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Pandemi ilk başladığında açlıktan ölmekle hastalıktan ölmek ikileminde kalan işçi ve emekçiler çalışmaktan başka yolları olmadığını dile getiriyordu. Zaten sermaye sınıfının "çarklar dönecek" yaklaşımı da başka çare bırakmıyordu. Sahibinin sesi TÜİK istediği kadar işsizlik rakamlarını düşürsün, istediği kadar enflasyonu ve krizi kağıt üzerinde düşürsün, milyonlarca emekçi yaşamlarının katlanılmaz hale geldiğini yaşıyor. Hemen her ay yüzlerce esnaf kilit vuruyor ekmeğe teknesine, kendisini, çalışanlarını ve ailelerini umutsuzluk içine terk ediyor. İşsiz kalan işçi ve emekçilerin intihar haberleri de sık duyulur oldu.

Öğrencilerin eylemleri ile açılmıştı 2021. Boğaziçi üniversitesi öğrencileri atanan "kayyum rektör"e karşı ayaklandı. Karşılarında ise tüm bir sistemi buldu. Polisi, toması, copu, işkencesi, zindanları ve dahi akademik cezalar bekliyordu onları. Bunların hiçbirini öğrencileri yıldırmadığı gibi, 9 ay sonra yeni öğretim dönemi başladığında öğrenci gençlik "barınmama" ve yokluk nedeniyle yeniden yükseltti isyan bayrağını. Yurt ve barınma sorunları ile eylemlere soyunan öğrencileri bekleyen acı bir gerçek de geçim sıkıntısı oldu. Yetersiz burslarla ve barınma sorunu binlerce üniversite öğrencisinin okulu bırakıp evine dönmeye neden oldu. Kalanlar da çalışarak eğitim giderlerini karşılamaya çalışıyor. Artık kameralar karşısında 13 yaşında bir çocuğun bile geçim sıkıntısından, yoksulluktan, kitapların pahalılığından dert yanar duruma geldi.

Coğrafyamızda yine her güne birkaç kadın ölümü sığıyordu. Ve duyulan hemen her kadın cinayeti, taciz, tecavüz haberi kadınların öfkelerini biliyor, sokaklara döküyordu. Kat be kat artan ve cesazsızlıkta gücünü alan kadın cinayetleri nedeniyle kadınların öfkelerini taşıyan, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması oldu. Uygulansa kadına, çocuğa yönelik şiddeti, taciz ve te-

cavüzü, istismarı en aza indirgeyebilecek bu sözleşme, "ailenin ve geleneklerin korunması" adına kurban edildi ve kadınlara haklarını aramak için sokaklardan, mücadeleden başka yol kalmadığını göstermiş oldu.

Bu süreçte Türkiye ve K.Kürdistan'daki 7 devrimci parti bir araya gelerek devrim odaklı "Birleşik Mücadele Güçleri"ni kurduklarını duyurdular. Temel görev ve amacı, faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştırarak faşizmi yıkmak ve emeğin iktidarını kurmaktır. "Birleşirsek Kazanırız" diyen devrimci güçlerin bu kuruluş ilanını da devlet saldırı, şiddet ve gözaltılarla karşıladı.

2021'in bizlerden, Leninistler ve Türkiye devrim mücadelesinden alıp götürdüğü bir değer de Vefa yoldaşımız oldu. Yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven yüz yürekli Vefa Serdar yoldaşımızı pandemide covid-19'a karşı verdiği mücadelede kaybettik. Kısa bir süre önce enternasyonal mücadelede ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ardından Vefamızı da güneşe uğurlamanın acısı ve sol omuzbaşımızdaki eksikliği...

Ortadoğu, her dönem olduğu gibi, dünyanın en sıcak coğrafyalarından birisi oldu yine. Körfez, İran, Suriye, Irak, Lübnan, Filistin, İsrail güçler dengesinin sürekli değiştiği ülkelerdi. Emperyalist ülkelerin saldırıları, işbirlikçi hükümetlerin yaklaşımları, Ortadoğu emekçi halkları için savaş yılı oldu. Türkiye'nin Rojava işgali için saldırganlığı her geçen gün artsa da, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile karşı karşıya geliyor. İşbirlikçi burjuva hükümetlerin desteği ve istihbaratı ile yeni katliamlara imza atıyor.

Tunus, Lübnan, Sudan, Güney Kürdistan işçi ve emekçi halkların sokakları terkmediği yerlerdendi. Ortadoğu ile benzer koşulları dünyanın öbür ucunda latinler yaşıyordu. Latin Amerika'da bir taraftan özgürlük mücadeleleri sürerken, bir taraftan saldırılar, katliamlar, cinayetler süregidiyordu. Latinler 2021'i seçimlerde karşı devrimcilere karşı aldıkları zaferlerle kapattılar.

2021 bizde de seçimlerin, anayasa değişikliğinin sık sık dillendirildiği dönemlerden oldu. İktidarı sıkıştırarak erken seçimle devirebilecekleri, bundan sonra hayatın toz pembe olacağı, "her şeyin çok güzel" olacağı hayalleri hız kesmedi. Oysa ne seçimleri kaybetse bile iktidardaki parti iktidarı bırakacaktı, ne de kazanacak muhalefetin "her şeyi çok güzel" yapacak gücü vardı... Bunları çok defa da dile getirdiler.

İrkçı-faşist saldırılar da her geçen gün şiddetini artırıyor. Kürt halkı onlarca yıldır faşist saldırıların hedefinde idi. Tırmandıran şovenizm Kürt halkı ve göçmenlere yönelik saldırılara, linçlere, katliamlara yol açıyor. Halklar arasında ekilen düşmanlık tohumları, halklar arasında kan denizi yaratıyor...

Kar hırsıyla doğayı katledenlerden doğa intikamını alıyor. Seller, heyelanlar, yangınlar kısacası "doğal" olmayan afetler ülkeyi kasıp kavuruyor ve her şeyi kar olarak gören sistem önlem almadığı-alamadığı için felaketler kat be kat büyüyor.

"Eşik aşılıyor" artık. Baskı, terör, işkence, bastırmaya yetmiyor öfkeyi. Artık tam tersine, ateşi harlıyor, öfke yayılıyor. Buluşucu olan cesaret herkesi her yerde sokağa döküyor. Topraklarına maden, HES, JES istemeyen köylüler, çevreciler, tütünü, meyvesini, ürününü satamayan köylüler, Elektrikler kesilen mahalleliler... Akla gelecek hemen her kesim sokağa çıkıyor; çevik kuvveti, toması, copu, biber gazına karşı işkenceleri, gözaltıları, zindanları göze alarak sesini yükseltiyor, artık bu şekilde yaşamak istemiyor.

Aynı şekilde, iktidar da sesini yükseltenlere karşı zor araçlarıyla, zindanlarıyla saldırmakla yetinmiyor, her kesimi "terörist" ilan ederek halkları kutuplaştırıyor, birbirine düşmanlaştırmaya çalışıyor.

İktidar içeride ve dışarıda tüm bu adımları atarken dışarıda emperyalistlerin, içeride de tüm bir sermaye sınıfının desteğini arkasına alıyor. Sayısız konuda çıkar çatışması yaşayan egemen güçler, konu "Türkiye Cumhuriyeti'nin Bekası" olunca tam bir cephe şeklinde kenetleniyor, ortak düşman işçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı saldırıya geçiyor. Adam kaçırılmalar, ev baskınları, gözaltılar, işkence ve zindanlar sıradan olaylar haline aldı.

Zindanlar her zaman olduğu gibi bu sınıf savaşımının cephelerinden biri. "Rehine" durumundaki yurtsever devrimci tutuklulara yönelik baskılar, saldırılar hız kesmiyor. Pandemi koşullarında daha da ağırlaşan tutsaklar, yaşadıkları hak gasplarına karşı seslerini yükseltirken, dışarıda da aileleri ve tutsaklarla dayanışma örgütleri tutsakları yalnız bırakıyor. Faşizm tutsakları karabilmek için "intihar" görünümü cınayetlerinde buldu çözümü. "Teslim olmazsanız sonunuz bu" diyor ve zindanların dört duvarı arasında hastalanan tutsakları da tedavi etmeyerek ölüme mahkum ediyor.

Ancak tüm bu saldırılarına karşı da karşısında kimse susmuyor. Çocukları katledilen analar isyan bayrağını yükseltirken, her kesimden halklar "uzlaşmayacağız" diyor ve öfkelerini dillendirmekten geri durmuyor.

Geçtiğimiz bir sene, önümüzdeki gelecek senenin de nasıl geçeceğine bir ayna tutuyor. Baskının en koyu karanlığından nasıl bir güneşin doğacağını gösteriyor bizlere.

Mücadele ve zafer dolu bir yıl dileğiyle...

ZAM SAĞANAĞI

Taylan Işık

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları yeni yıla, temel geçim mallarına, doğal gazdan elektrige, benzinden motorin fiyatlarına yapılan zam haberleriyle uyandılar. Elbette sadece emekçi sınıflar, yoksul kitleler değil; bütün bir toplum zam sağanağı altında kaldı. Ama biliyoruz ki, temel geçim mallarına yapılan zamlar esas olarak emekçi sınıfları, yoksul kitleleri yıkıma uğrattırıyor.

Hangi mala, hangi ürüne ne kadar zam yapıldığını sayıp dökmenin anlamı yok. Emekçi sınıflar, yaşamın içinde bu zamları ve sonuçlarını cepelerinde, midelerinde, sofralarında en acı biçimde zaten hissediyorlar. Şu kadamı söylemekle yetinelim: Benzin, LPG, motorin, elektrik, doğalgaz, tünel ve otoyol geçiş ücretlerine yapılan zamlar günlük yaşamın her alanını kısa sürede etkisi altına alırlar.

Bu durum en somut biçimini TMMOB'nin hemen, yılın başında açıkladığı rakamlarda buluyor. Açıklamaya göre, İstanbul'da elektrik, doğal gaz, su, telefon ve internet gibi devletin vermek zorun olduğu ya da devletin tekelinde olan temel hizmetlerin aylık fatura karşılığı, İstanbul'da 997 TL'ye; Ankara'da 1025 TL'ye çıkmış bulunuyor.

Bu tablonun bir emekçi için korkunçluğunu anlamak için şu gerçeğe işaret etmek lazım: Bir işçi ya da işsiz, bir lokma yemeden, sadece ısınmak, aydınlanmak, su kullanmak ve haberleşmek için ayda bin TL ödemek zorunda.

Bütün bu zamların arkasında faşist devletin ve dinci faşist iktidarın olduğunu ayrıca belirtmeye gerek yok. Şimdi sorulması gereken soru şudur: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, toplumun ezici bir çoğunluğunun tüm öfkelerini üzerine çekme pahasına neden zam yapma ihtiyacı duyar? Üstelik emekçi sınıfların yaşamını cehenneme çevirecek zamlar, ne dinci faşist iktidara özgü bir şeydir ne de dinci faşist iktidarla başlamıştır. Gelmiş geçmiş tüm burjuva iktidarlar her zaman, emekçi sınıfların yaşamını cehenneme çevirme pahasına, temel geçim mallarına zamlar yapmış, vergileri artırmıştır.

Dahası var. Bu kapitalist temel üzerinde ve bu devlet sınırları içinde kaldıkça hangi burjuva parti ya da partiler koalisyonu hükümeti kurarsa kursun, emekçiler için değişen bir şey olmayacak. Hükümet olacak burjuva parti ya da partiler emekçi sınıfların, yoksulların yaşamını cehenneme çevirecek zamlar yapacaklar. Öyleyse, bir kez daha: Neden?

Şüphesiz bunun tek değil, pek çok nedeni var. Ama başat, ana, hepsini belirleyen ve zamları sürekli hale getiren neden, burjuva devlet bütçesinin sürekli açık vermek zorunda kalmasıdır. Bu neden hükümetten hükümete değişmediği, burjuva devletin ve burjuva egemenliğin "proleter vandallardan" korunması göreviyle doğrudan ilişkili olduğu için bir süreklilik içindedir.

Burjuva devlet, kapitalist toplumun gelişmesiyle birlikte sürekli büyümek zorunda. Sınıf savaşımının sertleşmesi, hele de iç savaş boyutlarına varması devletin bu büyümesini büyük bir hız kazandırır. Burjuva toplum geliştikçe, "devleti küçülteceğiz" diyen Özal'ın yalanlarına kanan kimi ahmakların sandığı gibi, devlet küçülmez, aksine büyür. Çünkü, sınıf savaşım burjuva devleti toplumun en ücra köşeleriyle temas kurmak zorunda bırakır.

Böylece, devletin masrafları artar, devletin giderleri sürekli biçimde gelirlerini aşar. Devlet, aradaki farkı kapatmak için, başka bir ifadeyle, sürekli hale gelen bütçe açığını kapatmak için borçlanma yoluna gider. Böylece devlet borçlanması yani borçlanma sistemi devletin bütçe açığının hem nedeni, hem de sonucu haline gelir.

"Bu borçlanmadan kurtulmak için, devletin, ya harcamalarını kısması yani hükümet mekanizmasını yalınlaştırması, azaltması, mümkün olduğu kadar az yönetmesi, mümkün olduğu kadar az personel kullanması, burjuva toplumla mümkün olduğu kadar az bağlantı kurması gerekir. Sınıfın egemenliği ve sınıfın varoluş koşulları her bir yandan tehdit edildikçe, baskı araçları, devlet adına resmen müdahalesi, devlet organizması yoluyla her yerde hazır bulunması durumu da kaçınılmaz olarak artmak zorunda olan" faşist devlet için bu olanaksızdır. Yine Marx'ın sözleriyle, "Kişilere ve mülkiyete karşı saldırılar arttıkça, jandarma kuvvetinde azaltma yapılmaz."

Devlet borçlanmasının başka önemli neden ve sonuçları da var. Devletin borçlanması, tekeli sermaye sınıfının en büyük, en güçlü kesimi ile iktidarla yakın bağlar içinde bulunan bölümü için, mali sermaye ve büyük bankalar için, bunlarla beraber emperyalist mali sermayenin Türkiye'de faaliyette bulunan kesimi için dolaysız çıkar elde etmenin ve zenginleşmenin başlıca kaynağıdır.

Türkiye bu gerçeği, en somut, elle tutulur haliyle 90'lı yıllarda Çiller döneminde, gecelik repo faizleri gerçeğinde yaşad. Bütçe açığı nedeniyle aşırı borçlanmak durumunda kalan faşist devletin mali sermaye çevrelerine akıl almaz gecelik faizlerle nasıl borçlandırdı ve mali sermaye güçleriyle en büyük tekellerin bu borçlanma sayesinde üretimden gelen karlarının kat kat fazlasını bir gecede kazandıklarını biliyoruz.

Faşist devlet, hangi hükümet olursa olsun, daha fazla jandarma, daha fazla polis, daha fazla bekçi, daha fazla zindan görevlileri beslemek, bunlarla şişmek zorundadır. Bu şişme, sınıf savaşımın şiddetiyle orantılı olarak artar. Biz henüz, olağanüstü devlet harcamalarının, israfın, lüks ve şatafatın giderlerini hesaba katmadık.

Bütün bunlardan şu basit ama fizik yasası kesinliğindeki sonuç çıkar: Faşist devlet ve burjuva egemenlik bir devrimle tamamıyla altüst olmadıkça devlet bütçesi de alt üst olmaz, zamların ana kaynağı -elbette tek kaynağı değil- ortadan kaldırılamaz.

Buradan bir başka sonuca gelebiliriz artık. Demek oluyor ki, bu burjuva toplum, tekeli kapitalist egemenlik ve faşist devlet ayakta kaldıkça emekçi sınıflara ucuzluk getirme vaadinde bulunanlar emekçi sınıflara, yoksul kitlelere yalan söylüyor. CHP, bunların başında gelir. Diğer gerici faşist burjuva partileri ise saymaya gerek yok. Ama uzlaşmacı ve sosyal reformist partilerin bundan azade olmadığını belirtmek gerek. Bu düzenin bir devrimle yıkılmasından söz etmeden ucuzluk vaadinde bulunan herkes, bilinmeli ki, yalan söylüyor, halkları aldatıyor.

Gerçekten "ucuz hükümet" sadece Geçici Devrim Hükümeti olabilir. Çünkü sadece böyle bir hükümet, toplumu asalak bir zar gibi saran devletten ve sırtına bir sülük gibi yapışmış burjuva sınıftan kurtarabilir.

Motokuryeler İş Bıraktı

Bursa'da Vigo Firmasına bağlı yaklaşık 50 motokurye, yaşadıkları sorunların artmasıyla birlikte 27 Aralık günü iş bıraktı. Kısa süre sonra İstanbul'daki motokuryelerden de destek geldi.

Kontakt kapatılarak yan yana gelen motokuryeler bir açıklama yaptı, "Biz Vigo ailesi olarak, aynı zamanda iş ortaklarımızın ve ücretlendirmelerinin iyileştirilmesini talep ediyoruz" dedi.

Talepleri için basın açıklamasını ve iş bırakma eylemini yaptıklarını söyleyen motokuryeler, taleplerinin karşılanmaması durumunda eylemlerine devam edeceklerini vurguladı.

Kadıköy'de de Vigo ve Getir motokuryeleri ücretleri ve çalışma şartlarını protesto etmek için kontakt kapattı ve konvoy oluşturarak eylem yaptı.

Vigo motokuryeleri Beylikdüzü Meydanı'nda da kontakt kapatıp çalışma şartlarını protesto etti.

Motokuryeler, taleplerini şöyle sıraladılar:

ladı:

*İlk olarak birçok firmanın ve devletin ücretlendirme oranlarına bağlı olarak en az 40 TL saat ücreti ve +6 TL'lik paket ücreti ve Vigo'nun en baştan beri belirttiği kıdem ücretinin işleyişinin devam etmesini istiyoruz.

*Anlaşma esnasında konuşulan 5 km sınırının aşılması, aşılması durumunda km başı ortalamaya vurulmadan, sipariş üzerinden hesaplanıp bulunduğumuz dönemin benzin fiyatına uygun verilmesi.

*Her bireyin hakkı olan özel gün ve resmi tatil günlerinde izin ve çalışma haklarının bulunması ve çalışılması halinde resmi

oranlara göre ücretlerin verilmesini istiyoruz.

*İş ortaklarımız olarak izin günü, özel durumlar gibi sebepleri bizlerin belirlemesini istiyoruz.

*İş ortaklarımız olarak çalışma saatlerini bizlerin belirlediği bir sistem düzenlemesini istiyoruz.

*Motorlu kuryelerin tehlikeli bir iş yaptığını farkına varılıp sürüş sırasındaki dikkatinin göz ardı edilmeden 12 saat için verilen mola sürelerinin yetersizliğinin farkına varılıp iyileştirilmesini istiyoruz.

*Araç arızası ve hastalık gibi özel durumlarda vardiya uyumunun bozulmamasını ve ekstra bir yaptırım uygulanmamasını istiyoruz.

*İş feshine neden olan kuralların bu kadar katı uygulanmamasını, öncelikle ikaz ve uyarı şeklindeki işleyişin devam etmesini istiyoruz.

*İş ortaklarımız olarak proje seçiminin kesinleştirilmesini ve bizlerin sadece o projede devam etmesini istiyoruz.

KAZAKİSTAN'DA HALK AYAKLANMASI

Küresel kamplaşma ve emperyalistlerin "renkli devrimleri" öyle hal aldı ki, özellikle Sovyet coğrafyasındaki her türden kitlesel hareket, haklı bir kuşkuyla karşılanır oldu. Kazakistan'daki gösterilerin şiddetli bir ayaklanmaya dönüştüğü ana kadar da geçerli oldu bu haklı kuşku.

Özellikle Rusya'nın kalkıtılması, Rusya-Çin ortaklığının "arasına kama sokulması" projeleri, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün zora sokulması... emperyalistlerin tüm bu plan ve projeleri, sık sık geniş bir bölgede çeşitli girişimlere, provokasyonlara, çatışmalara, "renkli devrimlere" dönüşüyor. Çoğu zaman tüm bu coğrafyadaki gerçek emek hareketleri gölgede kalıyor.

İşin garibi, eski Sovyet ülkelerinin yönetimleri genel olarak gerici ve baskıcıdır, işçi-emekçi hareketlerini acımasızca baskı altında tutarlar. Kimilerinde ise komünist partiler, sosyalist örgütler, hatta sendikal hareket bile yasaktır. Bunlara karşı "liberal-özgürlükçü" olarak piyasaya sürülenler ise, bizzat emperyalist merkezlerin "projeleri"dir ve emperyalistlerin çevreleme ve parçalama stratejisinin aparatları olarak sahaya sürülmektedir. Bu uğurda 2014'te Ukrayna'daki faşist Maidan darbesi dahil her tür aşığılık yöntem kullanılmaktadır.

Dünya emek hareketini tedirgin bir şaşkınlığa iten de hareketin birden sızırmasıydı 4-5 Ocak gecesi. "Rusya'nın Belarus'la birlikte en sıkı müttefik" bir ülkede gerçekleşiyordu eylemler. Kremlin "yabancı istihbarat" açıklaması yapıyor, internete "lüks araçlardan otomatik silah dağıtım yapıldığı" haberleri sürüyor, ağır silahlarla çatışmaların sürdüğü, keskin nişancıların polisleri vurduğu, hatta kimi polislerin kafalarının kesildiği türden iddialar ortalığı kasıp kavuruyordu. Kafalarda "yeni bir Maidan mı" kuşkusuna büyümekeydi. Ta ki bizzat sosyalist güçlerden güçlü mesaj ve çağrılar gelene kadar!

Kazakistan Sosyalist Hareketi, 6 Ocak tarihinde gün içinde dünya ka-

muoyuna yaptığı açıklamada, Kazakistan'da sürmekte olan olayların tartışmasız bir şekilde bir halk ayaklanması olduğunu ortaya koydu.

"Kazakistan'da şu anda gerçek bir halk ayaklanması var ve en başından

beri protestolar toplumsal ve sınıfsal nitelikteydi, zira piyasada sivilleştirilmiş gazın fiyatının iki katına çıkması, bardağı taşıran son damla idi. Tüm bunlardan sonra gösteriler, tüm protesto hareketinin siyasi karargahı haline gelen Canaözen kentinde, [bizzat] petrol işçilerinin girişimiyle başladı."

Olayların başlangıcı, tıpkı Sudan'da işçi kentinde başlayan "ekmek protestoları" gibiydi. Sabır taşları çatlamak üzere olan emekçi halk yığınları için bir "genel bahane" gerekiyordu ve LPG fiyatlarındaki fahiş zam işte bu "genel bahane" rolünü oynamış oldu. Sonrası malum. İşçilerin gösteri ve mitingleri hızla taraftar buldu.

Sendikal çalışmalarını bile yasak olan işçiler, tamamen genç işçi önderlerin yönlendiriciliğinde harekete geçtiler. 3 Ocak'ta bir dizi bölge genel grevle sarsıldı. 4 Ocak'ta Chevron'un yüzde 75 hissesine sahip olduğu CengizChevroil (bir yıl önce 40 bin işçinin işten atıldığı tekel) işçileri greve giderken, tüm diğer petrol işçilerini de peşinden sürükledi.

Sonrasında maden işçileri greve çıktı. Süresiz mitingler düzenlenmeye başladı. İşçi eylemlerinin bu çarpıcı yaygınlığı toplumun diğer kesimlerini de hareket geçirdi. Sokaklar hareketlendi. İşsiz gençler, yarım zamanlı işçiler, düşük ü-

rettiler sokaklara çıktı.

Hareketin bu yaygınlık ve gücü karşısında yönetim ilk geri adımını attı. Hükümet istifa etti. Gaz fiyatları zamdan önceki düzeyinin de altına indirildi. Ama bu adım bir işe yaramadı. Tam tersine, ayaklanmış yığınlardaki "ilk küçük zafer" duygusunu güçlendirdi. Hareket durulmak bir yana daha da yaygınlaştı.

Ayaklanmacılar belediye ve eyalet hükümet binalarını basmaya başladı. Yapabildikleri yerlerde, bir süreliğine de olsa ele geçirdiler.

Ama daha önemlisi, siyasi karargah haline gelen Canaözen'de işçiler, Aksakallılar Konseyi kurdu ve bu konsey, tüm eylemcilerin gözlerini çevirdiği bir yetke haline geldi. Ayaklanmanın siyasi bir merkezi yetkeye kavuştuğu aşamaydı bu. Konsey, derhal bir "talepler listesi" oluşturdu. İnternette hızla yayılan bu siyasi talepler, tüm hareketi ortak hedefler doğrultusunda birleştirici bir özellik taşıdı.

Hareketin bu aşamasına kadar, askeri birlikler göstericilere ateş açmıyor,

gösterici kitleler "esir aldıkları" polisleri çember içinde tutuyor, ayaklanma güçlenmeye devam ediyordu. Devreye "özel kuvvetler" sokuldu. Havaalanı başta olmak üzere "temizlik hareketi" başlatıldı. Aynı zamanda Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü devreye sokuldu.

Her gerçek halk ayaklanması ve devrimci kalkışma, çok çeşitli grupların sürece dahil olduğu alabildiğine girift hareket olarak gelişir. Yalnızca emekçiler, devrimciler yoktur. Her tür siyasi hesaplaşmaya açıktır arena. Yabancı ajanlar, paralı askerler, çeşitli türden gerici gruplar, akla gelebilecek her türden etken dahil olur sürece. Lenin'in o özlü anlatımıyla söylesek;

"Saf bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi, gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir."

1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan bütün sınıflarının, grup ve ögelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akıl almaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı, Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülâtörler, serüvenciler vb. vardı. Nesnel olarak, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketin başında idiler."

Kazakistan ayaklanmasında da benzer süreçler yaşanıyor. İnternette dolaşan "yabancı ajanlar, paralı askerler" iddialarında şaşılacak bir yan yok. Böyle bir ihtimal dışlanmaz elbette. Ama bu ayaklanmanın özünü değiştiren bir etken olamaz.

Ayaklanmayı bastırma hareketi kanlı bir şekilde devam ediyor. Polis birimlerinden yapılan açıklamalara bakılacak olursa, şimdiden onlarca insan öldürüldü. Ayaklanmacılar bir dizi yerde mevziler kaybettiler. Askeri anlamda karşı-devrimle baş edebilecek yetkinlikten ve güçten uzak görünüyor ayaklanma. Ama 2011 isyanının patladığı

topraklarda hayata geçirmeyi başardıkları konsey, bütün bir ayaklanmanın siyasal odağı olmayı başardı şimdiden. Her devrimin kritik sorunlarından birini çözme konusunda önemli bir başarı sergiledi. İleri sürdüğü taleplerle tüm ayaklanmacı yığınların sözcülüğünü üstlenen siyasal otorite olduğunu gösterdi. Bu nokta bir sonraki ayaklanmanın daha ileriden başlayacağını ifadesidir.

Tıpkı Kazakistan Komünist Partisi gibi yasaklı olan Kazakistan Sosyalist Hareketi, dünya komünist ve işçi hareketine, emekçi halklarına yaptığı destek çağrısında şu talepleri sıralarken hareketin düzeyini ve içeriğini isabetli bir şekilde gördüğünü kanıtıyor:

"Halka karşı düşmanlıklar derhal sona ersin ve birlikler şehirlerden çekilsin!"

"Cumhurbaşkanı Tokayev dahil tüm Nazarbayev yetkilileri derhal istifa etsin!"

"Tüm siyasi hükümlü ve tutuklular serbest bırakılsın!"

"İşçilere kendi sendikalarını, siyasi partilerini kurma, grev ve gösteri yapma hakkı!"

"Yasaklı Kazakistan Komünist Partisi ve Kazakistan Sosyalist Hareketinin faaliyetleri yasallaşırsın!"

"Ülkenin tüm işçilerini ve emekçilerini, Canaözen'in (2011 ayaklanmasında) katledilen petrol işçilerinin taleplerini hayata geçirmeye; ülkenin tüm madencilikini ve büyük ölçekli sanayisini işçi kolektiflerinin kontrolü altında kamulaşturmaya çağırıyoruz!"

Uluslararası işçi sınıfı, emekçi halklar, komünist ve sosyalist örgütler, bu çağrıya ses vermeli, destek olmalıdır. Kazakistan işçi sınıfının ve emekçilerinin her türlü övgüyü hak eden bu görkemli ayaklanması, Sovyet topraklarında gittikçe güçlenen sosyalizm eğiliminin güçlü işaret fişeklerinden biridir.

Ayaklanma şimdi durulsa bile arkasının geleceğinden hiç bir şüphe yoktur. Yaşam bütün dünyada olduğu gibi, eski Sovyet topraklarında da sosyalizme akıyor. Hem de çok daha güçlü biçimde.

KAZAKİSTAN HALK AYAKLANMASI DERSLERİ

Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları birbirlerinden öğrenirler. Dünya burjuvazisine karşı mücadelede, her ülkede ortaya çıkan örnek, bir başka ülkenin emekçi sınıfları tarafından öğrenilir ve bu sonuçları kendi koşullarına uyarlayarak kendi burjuva sınıflarına karşı mücadeleden bir kaldıraç haline getirirler.

Bu, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına, burjuva sınıfa karşı mücadelelerinde büyük bir avantaj sağlar; hasımlarına karşı üstünlük elde etmede yardımcı olur. Sudan halk ayaklanması ya da diğer tüm halk ayaklanmaları gibi, Kazakistan'da ortaya çıkan halk ayaklanması da işte böyle ders alınacak gelişmelerle doludur.

Önce şu bilimsel gerçeğin altını çizelim: Kazakistan halk ayaklanması, bugün için geri çekilse ya da iktidarın terörü karşısında yenilgiye uğrasa bile, bu geçici bir durum olacak; ayaklanma, er ya da geç tekrar ortaya çıkacak ve bu süreç işçi sınıfı, Kazakistan emekçi sınıfları zafere ulaşana kadar devam edecektir.

Şimdiki gerici iktidarın te-

rörü halk ayaklanmasını bastırabilir. Şimdiden sonucu kestirmek mümkün değil. Ne var ki, iktidarın terörü halk ayaklanmasını bastırma bile ayaklanmayı ortaya çıkaran nedenleri ortadan kaldırmış olmayacaktır. Ayaklanmayı hazırlayan temel, üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı kapitalist sömürü biçimidir. İktidarın şiddeti, terörü bu temeli ortadan kaldırmaya değil, korumaya yöneliktir.

Kazakistan'da, bu eski sosyalizm topraklarında, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini amaçlayan, sosyalizmi hedefleyen süreç başlamıştır ve artık hiç bir güç onu ortadan kaldıramaz. Tanık olduğumuz bu son ayaklanmanın en önemli yanı budur.

İkinci nokta: Ayaklanmanın temel motor gücü işçi sınıfıdır. Zaferi de, işçi sınıfının öncülüğüne bağlıdır. Ayaklanma, duru gökte çakan bir şimşek gibi değil, uzun yıllara dayalı öfke birikiminin, hoşnutsuzluğun, kitlelerde oluşan değişim isteğinin sonucudur. Akaryakıt, LPG fiyatlarına yapılan zam, bozkırı tutuşturan bir kıvılcım, işçi sınıfını harekete geçiren bir genel bahane olmuştur.

İşte bu aynı koşullar işçi sınıfı dışındaki yoksul kitleyi de harekete geçirici bir rol oynamıştır. Bu genel bahane, işçi sınıfı dışındaki tüm hoşnutsuz kitlelerin işçi sınıfı etrafında birleşmesine yol açmıştır. Böylece, Kazakistan halk ayaklanması, bu tür ayaklanmaların saf bir işçi sınıfı ayaklanması olmayacağını, olamayacağını ortaya koymuştur. Biz bunu 2013 Haziran halk ayaklanmasında yaşadık, gördük. Bununla birlikte, ayaklanmaya çok çeşitli sınıf, katman ve kesimlerden öğelerin katılması, ayaklanmanın nesnel sınıf karakterini değiştirmez.

Üçüncü nokta ayaklanmacı-

ların hareket biçimiyle ilgili. Kazakistan ayaklanmasının en dikkat çekici ve düşman üzerinde etkili yanı, ayaklanmacıların daha ilk günden devlet kurumlarını hedef almaları oldu. 2013 Haziran halk ayaklanması, bütün o kitle gücüne karşın, öncü durumda olanların darkafalılığı yüzünden, Dolmabahçe'de yarım kalan girişim dışında, bir tane devlet kurumuna dahi yönelmemiştir. Ayaklanmacı kitle, devlet kurumlarına yönelmek istediğinde ise, kitle, "öncü" durumundakiler tarafından engellenmiştir. (Bazı emekçi semtlerinde karakollara yönelik girişimler olduğu unutuluyor değiliz, ancak bu

tekil girişimler genel çizgiyi bozmuyor).

Oysa yapılması gereken, Kazakistan ayaklanmacılarının yaptığı gibiydi. Kazakistan ayaklanmacıları, devlet kurumlarına "kutsal inek" muamelesi yapmadılar. Aksine, bizdeki "valilik"lere denk gelen "belediye" binalarına, yerel meclis kurumlarına girerek oraları ele geçirmeye çalıştılar. Havaalanına, devlet başkanlığı rezidansına girdiler, oraları ele geçirdiler. Silah satan yerleri ele geçirerek silahlı bir güç oluşturmaya çalıştılar. Polisi silahsızlandırırken kendilerini silahlandırmaya çalıştılar, vb vb.

Bir ayaklanma başladığında sonuna kadar gitmek göze alınmaz demektir. Düşmanın savaş cesaretini kırmak, karar alma mekanizmasını bozmak, yereldeki güçlerinin hareket olanağını ortadan kaldırmak, düzenin işleyişini felç etmek ayaklanmanın düşman üzerindeki üstünlüğü için olmazsa olmazdır. Bu şekilde davranılmaz ise ne olur? Düşmana cesaret gelir, düşman ayaklanmacıların kararsızlığını görürse ondan güç alır; ayaklanmacıların savaş azmini kırmak için en vahşi

yöntemlere başvurur. Ayaklanmada yıldırıcı olmak yaşamsal önemdedir. Ayaklanmacılar yıldırıcı davranmazlarsa düşman yıldırıcı davranmaya başlar. Kazakistan halk ayaklanması sırasında tarafların açıklamaları ve davranış biçimleri bu gerçeği çok net biçimde ortaya çıkardı.

Bir ay yakın süren 2013 Haziran halk ayaklanmasında bir tek bankanın bir tek camı dahi indirilmemişken, Kazakistan ayaklanmacıları bankalara buldozerlerle girdiler. Bir yandan böyle gözü karalık örnekleri sergilerken, diğer yandan polisleri kıran kırana bir savaş yürüttüler. Bu kararlılık ve ileri gitmede gözü karalık iktidara anında geri adım attırmaya yetti. Hükümet "istifa" etti, zamlar geri alındı vb vb.

Şüphesiz, Kazakistan Halk Ayaklanmasının pek çok zayıf yanları ve zaafı da vardı. Bizim burada işaret ettiğimiz noktalar, bizi bekleyen ve uğultusu her gün daha net duyulan ayaklanma sırasında ilk elden dikkat edilmesi; yerine getirilip getirilmemeleri ayaklanmanın askeri zaferini doğrudan etkileyecek noktalar.